

LYŠKÁNORA 106

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Jarn 1086 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Exagium o Nurnské universitě * Rekviem *

* Pod Nurnem tam a zase zpátky *

Motta tohoto čísla

„...Zoltar je nekonečná studnice trapasů...“

Otakáro Vesta

„...Na Nurnské universitě se teď vyučuje
výpad a kryt...“

Jonas Wreda

„...Lidi rozumí lidem a nemrtví nemrtvým...“

vůdce Bolbuch

„...Budeme se orientovat podle hub...“

pan Snogi

Exagium o Nurnské universitě

Když chceme hovořit o Nurnské universitě, když chceme hluboce a vášnivě polemizovat o tom, zda je tento pojem ještě vůbec nadit nějakým obsahem, či nikoli, a zda institut, jenž nese zmíněnou nálepku, pokud ji tedy ještě vůbec nese, má nějakou budoucnost a jakou vlastně, musíme si především připomenout, co Nurnská universita byla. Možná tím snáze pochopíme, proč došlo k přerodu, možná snáze dospějeme k pochopení, čím tehdejší Nurnská universita je dnes a proč se tak stalo. Potom budeme možná schopni zasvěceněji predikovat, jakým tento ústav bude v budoucnu, kam vlastně směřuje.

Pokud chceme začít tím, co Nurnská universita byla, je třeba k definici přistoupit bez iluzí. Především je ale třeba osvětlit, že Nurnská universita je pojem zjednodušený, zkrácený a některými tedy mylně vykládaný. Avšak v žádném případě nejde o pojem mylný. Nurnskou universitou se od dob jejího založení v roce 783 označoval

institut, jehož plné pojmenování znělo Magická universita nurnská. Pomineme-li obory vyššího vzdělání, jež se vyučují i na jiných institutech v královském městě, vyzdvihneme-li pouze vlnkovou loď oborů zájmu, jejichž exkursu se frekventantům vyšších studií jinde nedostane, nebo jen v rovině obecné a plytké, hovoříme tedy o učení magických směrů, respektive mentálních magických směrů, abychom byli přesni. Magická universita nurnská je pouze jedním z center vzdělanosti, jednou z vyšších škol, jež se souhrnně sdružují pod tak řečené Vyšší školy nurnského učení, respektive Nurnské vyšší učení. Kromě Magické university pod Vyšší školy nurnského učení dále spadá Velké laboratorium, Ústav přírodopytu při Královské oboře a některými tolik opomíjené Agerské výcvikové středisko. Zda jest Středisko součástí Vyššího učení nebo či neodůvodněně, to nám nepřísluší hodnotit, podstatné je, že zřizovatel a hlavní donátor Vyššího učení nurnského, tedy radnice královského města Nurn, v osobě ctihodného starosty Branta Rorejse zmíněné Středisko za součást Vyššího učení oficiálně považuje. A k tomu má nepochybně právo.

Je třeba pochopit, že ačkoli existuje zastřešující Vyšší učení nurnské, jedná se vlastně o čistě úřední záležitost, o propojující článek mezi radnicí a jednotlivými institutech. Institute samotné mají velice vysokou míru autonomie a jejich vnitřní uspořádání a principy fungování profesorských sborů jsou velice odlišné, v některém případě až diametrálně. V některém případě o profesorském sboru vlastně ani nelze hovořit. Hlavou Magické university je ctihodný Horácius Tenquee, tedy alespoň formálně, hlavou Velkého laboratoria ctihodný Magnus Dlouhověký, Ústav přírodopytu vede ctihodný Olbram Horáček a velení Agerského výcvikového střediska spadá pod kapitána Swena Stigurda, pokud tedy tento od roku 1075 již nepovýšil či nebyl penzionován. Zmínění

předsedající zároveň tvoří součást ctného kolegia Vyššího učení nurnského.

Není obtížné přijmout myšlenku, není obtížné si domyslet, že mezi jednotlivými autonomními institutech panuje řevnivost, ovšem řevnivost čistě profesní, ale také řevnivost, jež má za cíl upevnit a posílit postavení v rámci systému. Obdobná řevnivost, jež mnohdy panuje na půdě profesorského sboru, panuje na úrovni vyšší, tedy institucionální. Nejde o nic jiného, než o udržení a posílení vlivu. Je třeba mít na zřeteli, že se nejedná o jev nikterak nezdravý, ačkoli i to je možné, pokud se vymkne z hranic společenské korektnosti, každopádně jde však o jev přirozený a očekávatelný. Tvrdím, že za úpadkem Magické university nurnské stojí řevnivost, jež se v tomto případě vymkla z hranic společenské korektnosti, a prostor pro tento projev vytvořila výrazná a náhlá rozháranost, to jest v samotném efektu oslabení profesorského sboru Magické university samotné. Za rozháranost zdejšího profesorského sboru nelze činit nikoho zodpovědnějším, než ctihodného rektora Horácia Tenqueeho, jenž roku 1082 do řad odborného kolegia přijal profesora Kraseje Cvolicha. Jeho přijetí spustilo řetězec dalších událostí, které dovedly renomovaný institut do současného stavu, kdy jest institut posměšně přezdívan jako Úpat, tedy Ústav paní Tiché.

Zde si dovoluji citaci textu, který se dochoval z doby, kdy byl profesor Krasej Cvolich považován za erudovanou posilu sboru a o nějakých budoucích peripetiích z jeho působení nebylo ani náznaku. Citát si dovoluji použít proto, že vystihuje daleko lépe to, co bych se obtížně a krkolomně snažil popsat vlastními slovy.

„...Pan profesor Cvolich není u sboru dlouho, ale jeho přítomnost je hmatatelná, jakoby tu působil věky. Jakoby ti druzí přišli po něm a on byl tím, kdo je ke sboru přijímal. Profesor Cvolich je velice váženým mužem, je světzaný a požívající přirozené a zasloužené autority. Jeho doménou je filosofie, věrouka, architektura a historie, krom jiného ovšem, praktikuje však též magii, a to v oboru magie ochranné...“.

Silné renomé, jež si profesor Cvolich v krátké době vybudoval, dokládá i skutečnost, že mu bylo umožněno, aby pořádal učené přednášky pro laickou honoraci na Lintholdově dvoře. Z toho lze soudit, že mezi mocnými této země požíval jistého nezanedbatelného vlivu, který, jak až čas ukázal, využil ve svůj prospěch.

Nyní však v kostce několik historických faktů. Profesor Krasej Cvolich působí na Nurnské universitě necelé čtyři quadrimestry ročníku 1081/1082. Někdy na přelomu deština a travna roku 1082 za záhadných okolností dochází k jeho fingovanému únosu. Záhadné zmizení profesora Cvolicha zastihuje občanská vzpoura, nazývaná Šedovská rebelie, již se sice později složkám státu podaří potřit, ale za nemalou cenu. Chaos, opanující královské město, přitahuje všelijaké existence a i po potlačení vzpoury je město sužováno vysokou mírou zločinnosti. Posuňme se však o rok později. O třicátých předradostinách roku 1083 začínají na veřejnost prosakovat zvěsti, že se blíží třisetleté výročí založení Nurnské university (tedy Magické university nurnské) a profesorský sbor postupně oznamuje uspořádání velkolepých oslav na tuto počest. Zvěsti jsou vydávány nikoli ucelenou formou, ale formou dílčích sdělení stran jednotlivých členů profesorského sboru, mnohdy si v dílčích detailech protřečících. Nakonec počátkem poradostin nabývá forma oslav jasnějších obrysů. Počátek oslav je stanoven na 25. poradostiny, oslavy mají trvat sedm dní a zakončeny mají být velkolepým ohňostrojem. V polovině poradostin pedelská kancelář rozesílá pozvánky činovníkům, aby se dostavili do universitní auly k přípravné schůzi, tak řečenému Shromáždění činovníků. Distribuci pozvánek zajišťuje universitní pedel, pan Šlábál, a to jménem signatáře výzvy, ctihodného rektora Horácia Tenqueeho. Za činovníky jsou považováni všichni, kdo ke konci třetího quadrimestru na institutu vyučují nebo jsou vyučováni.

Při první schůzi, konané o 11. poradostinách, kterou poněkud překvapivě uvádí pedel Šlábál, je ustanovena tak řečená Komise pro výročí a do jejího čela je postaven jistý Januž Loržak, jenž tímto přebírá veškerou zodpovědnost za přípravu a průběh oslav samotných. Je třeba podotknout, že předseda Loržak není činovníkem, jedná se o vysoce postaveného a váženého člena profesorského sboru Velkého laboratoria. Pan Loržak na Shromáždění činovníků, respektive tou dobou už shromáždění Komise pro výročí, uvádí do předsednictva další významné osoby. Tedy konkrétně profesora Lafonse Hubka z Ústavu přírodopytu při Královské oboře, profesora Zerilia Mošta z Velkého laboratoria a pana Pitřilia Drakeho, důstojníka z Agerské pevnosti. Už v tuto chvíli je zřejmé, že činovníkům z Nurnské university v rámci Komise pro výročí předsedají osobnosti, které s profesorským sborem institutu, pro něž připravují oslavy třisetletého výročí založení, mají personálně pramálo společného.

V pořadí druhé schůzi Komise pro výročí, svolané o tři dny později, již před shromážděnými činovníky nepředsedá Januž Loržak, ale jemu podřízený Zerilius Mošt. Zásadním bodem k projednání se ukazuje být redefinice pojmu činovník. Pod pojmem činovník, a tedy oprávněncem k účasti na shromážděních, je nově chápán kdokoli studovaný. Podmínka přímé vazby na Nurnskou universitu k datu ukončení třetího quadrimestru 1082/83 tedy zcela zaniká. Redefinice pravidel tedy fakticky otevírá prostor pro participaci širších, byť stále vzdělaných mas. Nutno podotknout, že i během zmíněné druhé schůze Komise pro výročí je přítomen pedel Šlábál. Dotyčnému universitnímu úředníkovi je předsednictvem svěřena pravomoc v následujících dnech vyřizovat žádosti žadatelů a rozhodovat o přidělení statutu činovníka. Je zřejmé, že činovnictvím je nově chápáno oprávnění nepřetržitě se vyskytovat v areálu university bez udání důvodu či vysvětlení. Je třeba přiznat, že v závěru této zásadní schůze se do universitní auly nakrátko dostává i rektor, ctihodný pan Horácius Tenquee. Očití svědkové jej ale popisují jako nezvykle letargického až jakoby omámeného; fakta hovoří toliko o tom, že se do průběhu schůze nikterak nezapojuje. Pedel Šlábál se ujmá Komisi svěřených povinností a prohlašuje, že činovnictví bude žadatelům udělováno bezodkladně po ztotožnění a uznání nároku přímo v pedelské kanceláři. Pan Šlábál předkládá shromážděným vzor šerpy, která se má stát odznakem činovnictví. Komise pro výročí oznamuje, že činovníkům řádně označeným pedelovými šerpami se brány areálu otevírají s okamžitou platností, široké veřejnosti potom v denních hodinách od 18. poradostin dále. Pětadvacátého dne měsíce poradostin slavnosti ukončí velkolepý ohňostroj pod patronací Velkého laboratoria.

Z uvedených skutečností mimo jiné vyplývá, že Komise pro výročí se oslavy rozhodla uspišit a posunula je o celý týden. Pedel Šlábál se okamžitě ujmá registrace žadatelů a udělování statutu činovnictví. Při neformálním aktu předání činovnické šerpy úspěšně žadatele upozorňuje, že dohled nad bezpečností v areálu a řízení chodu příprav převzala jistá paní Tichá. Postupně je pedelem Šlábalem na vývěsce u vchodu do areálu oznámena další redefinice pojmu činovník a vymezení zcela nového pojmu, a to universitní domobranec. Činovníkem bude uznán kdokoli vzdělaný, kdo ve vztahu k přípravě oslav projeví jakýkoli zájem vypomoci. Není třeba dokládat vzdělání, nedochází už ani ke ztotožnění. Pokud však žadatel vzdělání nedoloží, bude představen

paní Tiché, která mu po úvaze udělí statut universitního domobrance a úspěšný nedoložitel vzdělání bude spadat pod její přímé velení. Universitní domobranec bude velitelkou Tichou na důkaz udělení statutu osužkován šerpou domobrany. Usnesení Komise pro výročí tedy okamžitě vstupuje v reálnou praxi a brány university se otevírají zájemcům z řad široké veřejnosti. Areál je zaplaven činovníky a domobranci, kteří vykonávají příkazy paní Tiché a pedela Šlábala. V areálu probíhají kvapně přípravy na uspišený Týden otevřených dveří, do universitních sklepů jsou pod hlavičkou Laboratoria převáženy traskaviny a další nebezpečné materiály pro závěrečný ohňostroj. Komise pro výročí pod tlakem kvapícího času přestává svolávat shromáždění činovníků, část kompetencí přechází na paní Tichou, vlastně většina. V areálu již není možné zastihnout Januže Loržaka, ani Pitřilii Drakeho nebo Lafonse Hubka. Sporadicky lze potkat Zerilia Mošta, ale s blížícím se Týdnem otevřených dveří je jeho přítomnost stále vzácnější. Pedel Šlábál se stává zamlklým a letargickým, nakonec se uchyluje do pedelského domku a ven nevychází. Paní Tichá tak přebírá i jemu svěřené kompetence, a to rukou tvrdou a nekompromisní. Universitní domobranci jsou nadřazeni činovníkům, tedy nevzdělaní vzdělaným. Vychází sice najevo, že paní Tichá nepřísluší k armádě a není ani civilním zaměstnancem Agerského výcvikového střediska, ale je to málo platné. Její jedinou akreditací je, jak se zdá, doložený milostný poměr k Pitřilii Drakemu. Universitní domobrana už však třímá otěže pevně v rukou.

Pro dokreslení situace uvádím několik krátkých svědectví činovníků:

„....Přenášel jsem bedny. Občas. Stal jsem se činovníkem-bednařem. Ale hlavně jsem se poflakoval po areálu. Uvědomil jsem si, že v očekávání nějakého obrovského průseru nad rozumem přebíral vládu instinkt. Instinkt mi velel budovat hnízdo. A nejen mně. Bylo nás víc, co jsme budovali hnízdo. Víc činovníků. A taky pár dobrovolníků. Vlastně víceméně kde kdo. Budovali jsme hnízdo v kabinetu lučby, měli jsme to tam obsazené. Drželi jsme hlídky a nosili do hnízda co se dalo. Hlavně potraviny. Bohům žel i alkohol. Alkohol jsem pil, to ano, ale snažil jsem se s mírou. Dokud se zmatek nestal neudržitelným. Pili jsme hlavně po večerech. Všude kolem vládli naprostý chaos a nekompetence. Připomínalo to předkomnatu občanské rebélie. Hnízdo přitáhlo i pár lidí, co se netajili tím, že jsou tady hlavně proto,

aby ukradli, co jim pod ruku přijde...”.

„....Jednou přišla do Hnízda kontrola. Vedl ji pan Tenquee, ale evidentně byl pod vlivem opojných substancí. Řekl bych, že kontrolu kabinetu lučby navštívil za účelem pátrání po substancích než kvůli Hnízdu samotnému. Ctihodný pan Tenquee byl bleďý, roztržitý a plácal páté přes deváté. Například řekl, že ten bordel v areálu se mu líbí. To by nikdy při zdravém a střízlivém vědomí nemohl říci! A řekl toho více. Třeba že se mu paní Tichá líbí skorem tak, jako ten bordel tam venku...”.

„....Osmnáctých poradostinách otevřeli universitní brány a do všeho toho zmatku vpustili rodinky. Ano, tak to řekli. Že přijdou rodinky s dětmi. Začaly prý oslavy. Zalezli jsme do kabinetu a rozhodli se nepouští Hnízdo. Rodinky a jiné davy dusaly akademickou půdou čtyři dlouhé dny. Na lov potravy a pití se dalo vyrážet jen se soumrakem. Tlup a skupinek, soupeřících v bitvě o flašku, se prohánělo po zřešelem kampusu nespočet. Přesto vždy se dalo něco ukořistit a dovleč do bezpečí hnízda. Vždycky se našlo něco, co se dalo vyfouknout před druhými...”.

Otevírají se tedy brány universitního kampusu široké veřejnosti. Rodiny s dětmi se týden procházejí po zpustošeném areálu a na vlastní oči popatřují, jaký je vliv chaosu na evoluci chování davy a jaký je vliv chování davy na třisetletou architekturu. Sledují rebélii v malém a připomínají si tak události z loňského roku, kdy dole ve městě, ve čtvrti Šedov, vzplanula rebélie ve velkém. Šedovská rebélie, chaos, jenž ovládl město Num dříve, než se stačily zmobilizovat státní struktury. Toliko tedy k faktům.

Se vzplanutím Šedovské rebélie bychom kromě profesora Kraseje Cvolicha, vystupujícího ve čtvrti pod falešnou identitou Kazatele či Strýce, nikoho z akademiků Vyšších škol nurnského učení spojit neměli. Profesor Cvolich na universitní půdě nalezl zázemí a krytí pro osnování plánů osobních zájmů, jež Šedovskou rebélii v samém důsledku podnítily a jež z ní bezostyšně tyly. Silící tenze a občanský var ve čtvrti Šedov s veškerými svými většími projevy znejistěly a částečně dezorientovaly Nurnskou radnici a místní orgány výkonu státní moci, nálady obyvatel města se pochopitelně musely promítnout i do nálad u dvora a nepochybně do nálad uvnitř profesorských sborů Vyšších škol nurnského učení. O to více vnitřní řevnivost a rozháranost musela nesporně zesílit v místě Cvolichova oficiálního působišť, tedy na půdě sboru profesorů Magické university nurnské.

Pokud se zaměříme na základní metodu Cvolichova úspěchu ve skrývání a ovládání davy, pak je to nesporně postupné a systematické rozbíjení řádu zaváděním zmatků a chaosu promyšleným nadužíváním prostředků šíření velkého množství dezinformací a neustálých vícenásobných a velice sofistikovaných změn identity. Profesor Cvolich byl bezesporu výtečným znalcem lidských duší a jeho vemlouvavý hlas dokázal myslím druhých vnuknout myšlenky, které záhy byli tiito ochotni přijmout za přirozené a vlastní. Cvolichův fiktivní únos potom zanesl mezi Tenqueeho spolupracovníky stíny pochybností a podezření, které znovu rozjítlo blížící se třisetleté výročí založení institutu napřesrok. Soudržnost profesorského sboru se opět otřásla v základech, znovu jej zachvátil zmatek a chaos, a tentokrát mnohem hlubší. Jakoby Cvolichovy hanebné metody opět promluvíly, znovu došlo k záměrnému rozbíjení řádu a nastolení chaosu, aby povstaly davy. Staré krivdy byly rozjitřeny, tentokrát se však účinek rozháranosti ukázal být drtivým, drtivým natolik, že ani Horácius Tenquee nedokázal udržet si sdostatek chladného úsudku, rozvahy a schopnosti předjímaní věcí budoucích. Chaos jej uchvátil, pohltil a cithodný rektor se duševně zhroutil.

Tvrdím, že při přípravě a průběhu oslav založení Nurnské university byla aplikována Cvolichova metoda chaosu. Z výše uvedených insignií je to zřejmé. Jednalo se o akt vycizelovaný a důkladně promyšlený. Rozbitím řádu a nastolením chaosu byla odvedena pozornost od zásadních intrik, odehrávajících se na pozadí. S tímto vědomím je tedy třeba zaobírat se zásadní otázkou, a to výhradně na základě doložitelných faktů, abychom se nenechali unést plytkými spekulacemi, kdo použil Cvolichovy úspěšné metody chaosu, kdo aplikoval zmíněné praktiky za účelem podnícení davy. Zodpovězením této bazální otázky budeme schopni dobrat se k dalšímu poznání, tedy z jakého důvodu tak učinil. Po důkladném prozkoumání předložených faktů se jeví být nasnadě, že akademická půda Magické university nurnské byla nekompromisně intrudována lidmi personálně spjatými s Velkým laboratoriem. Tito lidé postupně v úctyhodně krátké době převzali naprostou kontrolu nad situací. Z uvedených reálií vyplývá, že by se jim to nebylo bývalo podařilo bez zásadního vlivu na rektora Tenqueeho a universitního pedela Šlábala. Popisovaná relativně náhlá změna chování obou zmíněných pánů, již zmiňuji i sami činovníci ve svých svědectvích, dává tušit, že na ně byl vyvíjen nátlak. Pedel Šlábál byl pravděpodobně podplacen,

a když jej dohnalo svědomí, stáhl se do ústraní. V případě ctihodného Horácia Tenqueeho se zdá být pravděpodobnějším předpoklad, že byl vydírán. Úspěch cílené intruze stál i na třech základních premisách, tedy pošramocené reputaci vedení Nurnské university z dob Cvolichových, rozháraném a tedy oslabeném Tenqueeho profesorském sboru a personálních výměnách v orgánech výkonu státní moci jako důsledku Šedovské rebelie. Trisetleté výročí založení Nurnské university posloužilo jako pouhá, i když velice vhodná a přímo se nabízející záminka. Komise pro výročí byla zneužita jako prostředek a personální výměny v jejím řízení včetně postupného vytěsnění osob zastupujících Ústav přírodovědy a Agerskou pevnost měly za cíl zamezit kontroverzi a zbavit kohokoli konkrétního přímé osobní zodpovědnosti. Dá se předpokládat, ale myšlenka to není nikterak nereálná a sama se nabízí, že k případnému budoucímu hledání zodpovědnosti měla výtečně posloužit osoba paní Tiché. Té paní Tiché, které do klína spadl úkol a ona se ho ujala bez erudice, ale s o to větší důsledností a vervou.

Vraťme se však zpátky k Laboratoriu, tedy k osnovateli celé záležitosti. Velké labororium je jediným institutem, kterému z přípravy a průběhu oslav plynul zisk, a to zisk nemalý. Předmětný institut se stal výhradním dodavatelem třaskavin a nebezpečného materiálu pro uskutečnění velképého ohňostroje. Další, a to to významnější formou zisku se stal vliv. Velké labororium vytěsněním hroutícího se vlivu naprosto dehonestované Tenqueeho university nebyvale posílilo ve vlivu vlastním, a to jak na půdě Vyšších škol nurnského učení, tak ve vlivu na městskou radnici, orgány výkonu státní moci a samotný Lintholdův královský dvůr. Takto posílený vliv Velkého laboratoria se už dá bez skrupulí nazvat vlivem politickým, nebo snad ještě přesněji neadekvátní koncentrací moci, jež se vymkla všem myslitelným mezím společenské korektnosti.

Na závěr tedy v kostce shrnu, co tvrdím. Za dehonestací a úpadkem Nurnské university stojí intriky Velkého laboratoria. Násilná transformace Tenqueeho kdysi i v zámoří věhlasného institutu na tak řečený Ústav paní Tiché, tedy Úpat, byla cíleně naplánována a provedena lidmi z Velkého laboratoria za účelem zisku a soustředění vlivu. Příkaz k provedení tohoto navýsost zavrženíhodného činu vydala vysoce erudovaná osoba, jejíž jméno zde dosud nepadlo. S plným přesvědčením nehovořím o nikom jiném, než ctihodném rektorovi Velkého laboratoria Magnusi Dlouhověškém. Nebo snad je to, co se přihodilo,

všechno jenom náhoda? Tvrdím, že není. Tvrdím, že rektor Laboratoria by měl být za osnování společensky nekorektních intrik, které se vymykly všem přípustným mezím, pohnán k zodpovědnosti.

Jonas Wreda
frekventant třetího quadrimestru 1082/83
Magické university nurnské

Rekviem

Jonas Wreda

*V ponurém polosnu potkávám přízraky
míjím je, ony mne míjejí... já taky
nezdravím každého, kdo se jen namane
obzvlášť v polosnech, ve snech už zhoľa ne
V síti snů obvykle padám či prchám
jak nudle v bandasce... odnikud nikam
beznaděj lemují zpoceně chropoty
lebení otloukám o stěny prázdnoty
Dřímů však v polosnu... řekl bych... rádobý...
neprchám, nepadám, jen míjím osoby
Kráčejí v ústrety, bez hlesu, strnule...
v jakémsi podivném toporném defilé
bodře jim nekynu, ony pak rovněž se
nesnaží pozdravit, navázat konexe...
Zjevně jsme navzájem bytostně odlišní
kradu se z márnice, zatímco ony k ní -
bytosti vlekoucí věnce a kytky
zalitě přisvitem bleďého měsíce
oděny v unylé konformní černi...
Procesí shledávám dost pofidérním -
s vtíravým pocitem, že mě snad nevidí
horlivě přemítám, co je to za lidi!?
Uctivě pozdravím... a oni zase nic
klopí zrak do země, mžourají na měsíc
nejapní hulvátí, hovádí jateční
bez špetky slušnosti, chladní a neteční!
Pro jejich inertnost nevidím důvodu...
v úvahách minul mne zadní voj průvodu
a znovu jsem osiřel... sám v chmurném mlčení
dumám o přízracích vniknuvších do snění...
o smyslu zdánlivě zbytečných intruzí
které tu rajzují... po cizím... aniž si
byť jenom povšimnou, komu jdou v ústrety -
subjektu polosnu! A jeho podněty
kvitují asi jak smyšlenku v myšlence...
prízračně zhmotnění, zjev neexistence
Stručněji řečeno: jako by nebyl
a to mně děsí víc než-li sen, kde by
subjekt byv objektem divoké štvance
snažil se uniknout... podléhám panice...
jsa mrzký, zbytečný, marnosti archetyp...*

*Hrůza hrůz vyvěrá právě z té prázdnoty
ulpělé v beztvareém strnulém bezčasi
kterým se odnikud do nikam karasím
Proč polosny povšechně končí se ponuře!?
Je to snad ve stravě... v matraci... v nátuře?
Kéž bych tak procitl... štipnu se do břicha
bolí to... bohové! Proč tedy nedýchám?
Snad že mám útroby sevřené děsem!?
Nebo snad protože... protože nejsem?
Zachmuřen úvahou o možném nebytí
kráčím dál, když tu cos problikne, zasníví
pablesky běloby od zubní skloviny...
u hrobu pod tíží pohly se křoviny
kdoši tam v temnotě pomezi kameny
pokynul na pozdrav, jasné to znamení
a rozhodně není sám... další jdou v závěsu...
pomalu, obřadně, neslyšně, bez hlesu
následná objetí... cvakají sanice...
kromě mé, ovšemže, jsem pouhým novicem
který zde, v polosnu, probděl jen málo dní...
v ostatních ohledech jsme si však podobní
S pýchou a úlevou prohlížím tváře těch
kterým tak jako mně provždy už došel dech
všechny ty zoufalce... taky tak neživé...
ty, jež mne velebí chřestivým rekviem*

Pod Nurnem tam a zase zpátky

Menhorian Blathel

Brk tichounce skřípal po papíru, zvuk přerušovalo vrzání židle a občasné suché odkašlání. Nad velkým stolem s vyřezávanými nohami se hrbila postava kudůčeho původu. Občas se plešatící hlava s hnědými skvmami zahleděla k malovaným trámům, to když sbírala myšlenky na uplynulý den. Muž, neboť to byl dozajista muž, podle šedivého, perfektně zastřiženého kníru i vousu, chtěl zaznamenat dnešní sezení přesně. Dělal to tak po velmi dlouhou dobu svého života. Tato pečlivost při pokusech a nejrůznějších zkoumáních se mu vyplácela. Vyplácela se mu již za studentských let, kdy zůstával po škole ve svém pokoji a neodešel, dokud si vědomosti neutřídlí podle svého. Pak teprve vyřázel za ostatními kumpány do hospody, aby je již zastihl v rozjásané náladě.

Pan Gerllod Moskyt z obce Liscannor se dne 3.12.1069 zúčastnil našeho prvního sezení, při kterém se mu pokouším vrátit vzpomínky za pomoci astrálních sfér. P.Gerllod utrpěl rozsáhlou ztrátu paměti přibližně před pěti týdny v kraji Kardamu. Ztráta byla způsobena dlouhým setrváním ve stavu podobném smrti. Mezery v paměti jsou různě velké

na různá období i různé osoby, a to ,bohůmžel, částečně i na rodinu a děti, což musí být velmi bolestivé pro obě strany.

Naše setkání je to již třetí. Jak jsem již p.Gerllodovi naznačil, takovýto sezení s astrálním bude zapotřebí více. Po dnešním dni je to jisté. Sféra vydává znalosti toho, co bylo, neochotně, jako ostatně vždy, a navíc jsou vzpomínky pro p. Gerlloda jen jakýmsi obrazovým vyprávěním toho, co zažil, a pro něj (i pro mne) jsou to zážitky těžko k uvěření.

Domnívám se, že s dalšími sezeními to půjde rychleji a rychleji. Zvlášť poté, co se po třech měsících vrátil do domácího prostředí k rodině a dětem. Do vesnice, kde strávil hodně času, převážně zim. Taktéž jsem mu doporučil navštěvovat místa, kde sloužil, přísahal věrnost králi, kde měl svatbu, atd. Zkrátka místa s emocionálně vypjatějším podtextem, který by mohl přispět k ne snad celkovému „procitnutí“, ale alespoň k přijmutí obrazového vyprávění za opravdu své vzpomínky nebo dokonce k opravdovému vzpomínání na onen okamžik. Zvlášť v krátké době po sezení je toto konat velmi vhodné.

Musí to být pro rodinu velmi těžké žít s člověkem, který si na ně zcela nepamatuje. Snad mu pomohou již pouhou svou společností. Domov je plný těch obyčejných věcí, jako je zatápění v kamnech, jezení z dřevěné misky, štípání dřeva za ranního chladu. A spolu s otiskem astrální sféry by se panu Gerllodovi mohly vzpomínky navrátit.

Při psaní o Gerllodově nejbližších se kudůkova mysl zatoulala k jeho vlastní rodině, která mu bolestivě scházela. Jeho žena, kterou tak miloval, odešla z tohoto světa nešťastnou náhodou pár let po svatbě. Připadali si mladí a děti neplánovali.

Svůj smutek utopil v pečlivém studiu v Alchymistickém cechu. Tou dobou byl již dávno tovaryšem a díky svým výsledkům měl zajištěno místo u svého učitele. Pracoval pro Cech, pracoval pro studenty i pro sebe. Z pomocníka se posléze stal mistr a uznávaný odborník na astrální sféry a evokační arkány. Též byl velmi oblíben u studentů, kteří si cenili zvláště toho, že při jeho přednáškách nemuseli skrývat zívání. Částečně studenty nahradil svoji rodinu. Tchán jej přijal jako svého druhého syna do své rodiny. O mnoho let později, po smrti rodičů jeho ženy, přenechal nevlastnímu bratrovi dobře zavedený obchod na hlavní třídě Nurnu, nechal si vyplatit podíl a odstěhoval se z rušného a často nevábně páchnoucího města pryč. Dojížděl téměř každé ráno do Cechu, aby pátral v archivech, věnoval se studentům a Cechu. Politickým pletichám se věnoval jen tolik, aby věděl, co se děje

a kdo bude novým představeným Cechu. Neměl potřebu vést Cech, ale jeho znalosti a zkušenosti v mnohých oborech theurgie mu vynesly místo rektora.

S bolestným povzdechem si narovnal záda, přelétl očima pár posledních řádek a uložil manuskript do zásuvky stolu. Pak přešel k přebohatě zásobené knihovně a vytáhl tlustou ohmatanou knihu, knihu tak akorát do mošny, a otevřel ji na založeném místě, kde byl předěl popsaných a prázdných listů.

20.12. roku 1069

Dnes jsem se poprvé vypytał pana Gerlloda Moskyta, obcí Liscannor (viz exp. den. 1069-7) na Ashverovy hole. Zkoušel jsem i další názvy, jakými jsou hole v knihách nazývány, a bez výsledku. Vzhledem k jeho indispozicím je vcelku jasné, že pokud o nich jen slyšel, nemusí si pamatovat. Pokud je, nebo i jednu z nich, viděl, je nanejvýše pravděpodobné, že bez znalosti jejich původního účelu je mohl přejít bez zvýšeného zájmu.

Své otázky v budoucnu budu opakovat, ale hádám, že bez valného úspěchu. I pokud by p.Gerllod věděl, měl by mít poněktí pouze o jedné ze dvou. Druhou se mi skrze astrální sféry podařilo lokalizovat na ostrově západně od Mondragonu. Začínající student astrálních věd by se mohl tázat, proč to trvalo tak dlouho, proč hledám po archivech desítky let, proč četl jsem stovky knih a utratil tisíce a tisíce zlatých za experimenty, knihy, svitky? Proč nestačilo položit jednoduchou otázku astrálním sférám, kde je Ah-Ashverova hůl? Kde jsou Ah-Ashverovy hole?

Byla by to začátečnická otázka, vskutku. Astrální sféry nejsou knihovním rejstříkem, své znalosti si pečlivě strážejí a na nejasnou otázku dají nejasnou odpověď, nebo alespoň vyhýbavou. Zlomyslné inteligence sídlí v astrálních sférách a pokud mohou, uškodí každému, kdo se dovolává jejich pomoci nebo služby. Je potřeba znát mnohé z našeho světa při tázání Astrálu. A tyto znalosti je zapotřebí získat od bytostí našeho světa - přímým tázáním, čtením pamětí, knih, deníků.

Tak například na očividnou otázku nepřipraveného hledače „Kde jsou Ah-Ashverovy hole?“ by odpověď mohla být: Ztracené lidskému zraku nebo: Nikde. Obojí jest pravdou, protože hole jsou už po mnoho desítek let ztraceny, aniž by na ně popatřilo lidské oko. Druhá odpověď je také pravdou, protože se hole nenacházejí na jednom místě, tudíž místo, kde jsou obě hole, neexistuje. Taktéž by mohla být odpovědí změť obrazů obou míst současně.

Starý kudůl Joachim Harazim si opět narovnal shrbená záda. Jeho zrak hleděl na psaný text, ale jeho mysl běžela k přednáškám v Cechu, k praktickým cvičením a hodinám, ve kterých převážně mladí alchymisté tiše seděli a poslouchali Joachimovy lekce. Studenty hojně navštěvované, ale mnohými lektory, představenými Cechu a dobrodruhy docházejícími do Cechu opovrhované lekce Tázání sfér nebyly vlastně ani alchymii ani naukou o Astrálu. Byly to spíše lekce filosofie, rétoriky, lingvistiky a gramatiky. Joachim učil, kterak rozmyslet otázku do všech konců, kterak ji položit, aby se inteligence vyšších sfér nemohla vykroutit z područí pout. Aby nedokázala ohnout pravdu k nepoznání. Ač byl mistrem Cechu a uznávaným odborníkem, nedokázal vypátrat Ah-Ashverovy hole po několika desetiletí.

Podobných úvah by se v jeho denících našlo bezpočet. Stejně jako úvah na to, proč je takřka imunní na lektvary mládí. Snad dlouhá léta práce v laboratořích, snad pomsta takzvaných démonů astrálních sfér, jej učinila velmi odolným proti některému typu magie. Jako podmistr Cechu a praktikující lektor měl k dispozici laboratoře a žáky a nemusel si vše potřebné opatřovat vlastní prací a zcela z vlastních prostředků. Jak stárnul, zkoušel si vyrábět lektvary mládí. U prvního byl jeho účinek znát – skutečně omládl. Ne mnoho, ale omládl. U druhého byl jeho účinek spíše přáním. A třetí mu zcela jistě neudělal dobře.

Ale Ah-Ašverovy hole, to bylo něco jiného.

Joachim zařízal brk nožíkem se slonovinou rukojetí a vrátil se k psaní.

Nevkládám do pana Moskyta přílišné naděje. Jeho zatemnělá mysl a vzpomínky by si sotva mohly pamatovat zmínku o Ashverově holi, i kdyby o ní někdy slyšel. Ale třeba ostatní členové družnictva obce Liscannor by si mohli vzpomenout. Zatím jsem s touto prosbou nespěchal, ale třeba již za další měsíc se budu moci ptát. Hole jsou pro mne příliš cenným cílem, než bych si mohl dovolit neprozkoumat každou cestu, již mi náhoda přivedla před sebe. Navíc tzv. dobrodruhově toho zažili mnoho. Jejich neklidná duše je zavedla na místa zapomenutá a vzdálená. Na místa, kam nevskočila noha vzdělance, jenž by místo znovu objevil pro knihomola, jakým jsem já. Někteří kolegové by ohrnovali nos nad takovým zdrojem informací. Ale i informace, kde nepátrat, má smysl.

Dalším zdrojem nanejvýše hodnotným a diskrétním je pan Lutheró de Brom z města Turmegu na severu Gwendarronu. Tento obchodník

s cennými knihami by mě měl poctit druhou návštěvou na konci jara. Zatím pátrá.

Jeho poslední dodávka knih se jeví být velmi přínosná. A drahá. Pan Brom si žádá za své služby více než by bylo slušné. Jeho pozice v neobvyklém oboru mu snad dává právo v neobvyklé ceně. Ale přeci jen, zdá se mi to příliš. Zatím jsem se nemusel snižít k zneužití Cechovního majetku, a díky Leviah ani nebudu muset - příjem z léčení pana Moskyta mi prozatím na vzácné knihy postačí. Nejsem si zcela jist, zda obnovím svou praxi pro laickou veřejnost. Nemám tu práci rád, sám ji nazývám Věštěním z křišťálové koule. Ale bohatí obchodníci se rádi poradí s budoucí investicí, ať už finanční nebo sňatkové, a nejsou skoupí.

Liscannor pod sněhem. Koberec sněhu neporušeného jedinou stopou kryje celé údolí až k hranici lesů kolem. I potok, jenž by se snad mohl jmenovat Liščí potok, poslušen zimy tiše bublá skryt zrakům všech obyvatel vesnice. Je zima roku 1070, měsíc chladen, a jak je tomu v této končině již stálým zvykem, zima je tuhá a jiskřivá. Ryby se tiše dusí pod krunýřem ledu, protože jinak to ani neumějí. Cestičky nejsou proházeny, nýbrž prochozeny, a to nejčastěji od domu na kadibudku a k hromadě dříví. A samozřejmě do hospody. Obyvatelé se příležitostně scházejí v hostinci U hrocha, jehož symbol, hroší dřevořezbu, kdysi umístěnou u vchodu, už dávno odvál čas. Dávno tomu tak, že už si nikdo nepamatuje, jak zmizela. Asi zmizela po nějaké divoké pitce, které se konají hojně po návratu družiny z výpravy. Ano, družiny, neboť obec liscannorská je domovem pro některé členy Nurnské družiny, pro jiné je to místo, kde odpočívají mezi výpravami, než je osud zavane do jiné země, případně pod zem.

A pod zem se v prvním měsíci roku tisíciho sedmdesátého odebral nejstarší žijící družiník na odpočinku - Drsou. A krátce po něm i řídící liscannorské školy Getd z Ruindoru. Byl to smutný začátek roku. Ale náš příběh se vlastně odehrává v létě, pár dnů po návštěvě obchodníka s knihami cennými, Lutheró de Broma, místem bydliště mezi Turmegem a Ravou. Městy severními, jež tak zápolila mezi sebou o prvenství a privilegia, až musel zakročit král gwendarronský a učinit tomu snažení přítrž. A přítrž znamenala i odebrání privilegií. A další nevráživost mezi městy.

Nurnská družina kývla na Lutherovu nabídku, když v plném jaru přijel do Liscannoru. O měsíc později přijel podruhé a přivezl družině veškeré informace, co měl, včetně opisů nejruznějších svitků, výňatků z knih, kronik a úředních listin, co se mu za léta podařilo nashromáždit. A v čem vlastně spočívala ona

nabídka?

Nurnská družina stála na malém dvorečku domu v severní části Nurnu, v Horním Městě, kousek pod starým hřbitovem. Tráva rostla všude, krom cestičky mezi domkem a vraty do ulice. Zoltar Zemikosa seděl na kamenném okruží studny, třeš si tvář plnou důlků po neštovicích a přemítal, zda se napít ze studny na dvorku krysaře. Nakonec pohlédl na polední slunce, pokrčil rameny a hodil okov do studny.

Klabzej Myšílov ve svých ošoupaných hadrech vypadal jako žebrák. Tedy nebýt zbraní a zlatého, již notně ošoupaného amuletu ve tvaru slunce, který visel ve společnosti mnoha dalších, notně podivnějších přívěšků, amuletů a fetišů na druidově krku. Udělal dva kroky ke dveřím domku a znovu zabušil.

„No, jestli je v práci, tedy v kanálech,“ řekl Gerllod Moskyt, „tak nás sotva uslyší.“

„Musíš víc,“ řekl statný kroll Ran a jílcem meče zabušil na dveře, až se prkna prohýbala.

„Heleďte se, pánové,“ ozval se od země hlas hobita Horáce Lipového, „proč vlastně chceme mluvit s krysařem, když hledáme knížky? Knížky jsou v knihovně, to ví každý děčko.“

Švihácky oblečený Yasper se jen zasmál, starý trpaslík Bolbuch si zakryl dlaněmi oči a znaveně zavrtěl hlavou. Ostatní zkušení družiníci si Horáce nevšíмали. Jen barbar Tjure, který do Liscannoru přišel v plném květu jara a přijímal nájemnou práci od každého, kdo jí nabízel, se snažil Horáci vysvětlit, jak se věci mají.

„Hele, Horáci, předečtírem jsi v hospodě byl, ne? Tam svolal Myšílov poradu ohledně nové práce od obchodníka s knihami. Lutheró de Brom, nebo tak nějak. Nabídka zněla na dvacet tisíc zlatých a všechno, co najdem uvnitř hrobky toho trpaslíka. Problém je v tom, že...“

„Hele, seš snaživej, Tjure,“ skočil Tjuremu do vysvětlování Wulfgaard, družinový kouzelník, „ale já ti ušetřím spousta zklamání a tíživých životních situací tadyhle z Lipového.“

Při těch slovech Wulfgaard ukázal na Horáce. Ten z batožiny vylovil plecháček a nabral si vodu z okovu, co vytáhl ze studny Zemikosa, aby si začal vodu pečlivě prohlížet.

„On je Horác takovej nesoustředěnej, když není řádně namotivovanej.“

„Ale hovno, Wulfgaarde,“ vmísil se do hovoru Ran, „Když je Horác namotaný, tak mele kraviny vo včelách, pak se někde opře a usne.“

„Hola, Horáci. Povídám, Horáci!“, volal na hobita s přeplněnou batožinou Wulfgaard.

„Jo, tady jsem,“ odpověděl Horác

Lipový a zahodil housenku, kterou sebral na okruží studny, aby se podíval, kde má vlastně hlavu. „Jsme v Nurnu, to já dobře vím.“

Bolbuch jen zaskučel a opět ponořil hlavu do dlani. Momentální vůdce Nurnské družiny Klabzej Myšilov si jen znaveně oddechl.

Horác byl totiž dlouholetý družiník. Měl domek v Liscannoru, vyrážel na všechny družinické výpravy. Ale nebyl to ten správný materiál na dobrodruha. A ani na alchymistu, což bylo jeho vzdělání. Byl to ten druh hobita, jakého očekáváte, když se řekne hobit. Usměvavý, pohostinný človíček ve věku téměř třiceti let, co má rád dobrou krmí, pivo a dýmku s přáteli. Přesto vyrážel z Liscannoru do světa a riskoval svůj život deset let. Zažil a viděl mnohé. Dobrodruhy, co přišli a zase odešli nejrůznější smrtí v podivných a vzdálených místech světa. Ale on jakoby to nevnímal. A jakoby smrt nevnímala jeho. Bylo až s podivem, kolik bojů přežil. Ale po všech těch bitkách, spaní v blátě, nočním chladném vartování obklopen číhajícími nepřáteli byl Horác Lipový stále jen obyčejný hobit, jeden z malého národa. Kde mohl, pomohl, pokud nebyl duchem jinde.

Wulfgaard se přehraboval v mošně a vyndal svazek papírů.

„Hele, Horáci, tohle jsou opisy, co nám Luthero de Brom nechal, aby nám pomohly v hledání hrobky.“

„Hrobky tady v Nurnu? Stále ještě nenalezené?“

„Jo, tady v Nurnu, tedy spíše pod ním. Bylo k tomu ještě spousta ústních informací, ale ty si je stejně nepamatuješ, tak si to přečti a pak se ptej.“

Horác vzal papíry, rozbalil je a uvelebil se v chabém stínu malé jabloně, jediného stromu na dvorku.

Gerlrod Moskyt, urostlý člověk v pečlivě vycíděné zbroji a bývalý gwendarronský voják, zkusmo ještě jednou zabušil na dveře a pak si také šel sednout do krátkého stínu domku.

„Počkáme, beztak jsme už po obědě,“ rozhodl vůdce Klabzej a napil se z malé čtorky vonící jehličím. A alkoholem.

Čas běžel, v horku se nikomu moc mluvit nechtělo. Horác Lipový uchopil jeden ze svitků, co dostal od Wulfgaarda. Nový papír byl posypán pečlivým písmem. Nadpis zněl: Z knihy O vzniku města Nurnu - časově zařazeno Mistrem Balgirem z Tudyboru do roku 788.

Dnes hnůtí ducha divného u mě byvše, vyrazil neboli vyšel jsem obhlédku konati nad svrchu práce popsány. I shledal jsem, žeť ony práce vykonávány v pořádku, ku prospěchu krále i

města našeho, aby vše čisté bylo pro pokolenie příštíe.

S vědomím dobrým jsem obhlédku vykonal a navrativše se ráčil, když tu podivná věc neb příhoda se stala, kteroužto dále vyličití ráčím.

Při ražení chodeb skrzevu skalu, vesele vieskanie slyšeti bylo, i tedy vyšel jsem sobě rozuměti, čeho se to týká. V místě jednom sa skála provrala neboli propadla a ve svitu luceren se chodba, jež zkopce i do kopce vedla, zjevila. Na dolním konci obří zával byl, jakby skaly se mohutně pohly. Na horním kuse, několik set svižniech krokouv vzdálena, brána dubová, železem pobitá stála, pevně v kameni zasazená.

Tu ihned jeden nestrašlivý robotěneč k průzkumu toho hrobu se chutě hotovil, ale já dopuštění jsem mu nedal, neb ostatky mrtvých v klidu ležeti by měly. Neb runy o zemřelci a prokletí na stranách portalu toho zrobeny byly. Jen ohledoval jsem místo to a branu, nad níž jednoduchý artikul v trpasličí řeči vytesán byl. Mardibur Trugmud, tak nápis v tom kameni byl, jenž značil, ktorých oustatků v nitru leží. I vydali jsme se na obhlídku coby nebranný dav dolního konce chodby, jenž rovně jak střela šel. Jako starý důl vypadala, ale štestí chtělo, že v našem směru vedla a mnoho dnů roboty poctivé nám kdosi ušetřil.

Item kázal jsem zazdítí kamennými kvádry chodbu k braně té, aby zmatence k nepředloženým činům nelákala a prokletí bohů na nás tak neseslal.

Immohe další chodby nalezli jsme, které ku prospěchu města bude možno použití. Stačí jen tu a tam přitesati skálu nebo...

Bolbuch, starý to trpaslík s bílým vlasem i vousem, se rozhlédl po ostatních dobrodruzích rozvalených po dvorku. Když i podruhé došel k číslu osm, postavil se a pravil.

„Sakra, chlapi, kde je Dwin Tarkal?“

„Však dojde,“ odpověděl Yasper, člověk oděný elegantněji než ostatní.

Jeden by ho mohl považovat za šviháka, co si odskočil z nějakého měšťanského sezení s hudbou a jídlem. Nebýt ovšem množství dyk, které mu koukaly z šerpy, opasku i vysokých bot.

„Když jsme se na krysaře doptali my, tak to zvládne i ten trpaslík.“

„Hele, Tjure,“ křiknul Klabzej, „kde máš Dwina?“

„Co já vim, já se o něj nestarám.“

„Tak přišli ste do Liscannoru spolu,“ nedal se odbýt vůdce.

„Tak přišli a nepřišli. On se na mě nalepil a už jsem se ho nemohl zbavit.“

„Ty bys byl radší, kdyby nepřišel, co?“ vysmíval se Tjuremu Gerlrod. „Nemůžeš mu zapomenout, že na rozdíl od tebe je už družiníkem.“

Hádavý Tjure chtěl odpovědět něco ostřejšího, ale Bolbuch jen zahučel: „Sakra, družiníci by se neměli jen tak beze slova ztracet.“

„To by neměli, jako vůdce bych měl o všem vědět.“

„Však dojde. Když ne sem, tak určitě do Liscannoru.“

Ale Dwin Tarkal nedošel ke krysaři. Nedošel ani do Liscannoru. Mladý trpaslík dychtivě vyrazil s Nurnskou družinou vstříc novému dobrodružství, ale už se ho nezúčastnil. Zmizel někde ve velkém městě. Snad se otočil za nějakou sukní nebo potkal nějakého známého. Nebo leží v neoznačeném hrobě pohřben na městské útraty jako mnozí jiní, kteří se zatoulali sami do malých uliček velkého města, kde není příliš bezpečno.

Tu se v okně krysařova domu cosi pohlo. Wulfgaard přilákal pozornost domácího mohutným bušením. Po chvíli se dveře otevřely a do světla letního dne vstoupil vysoký muž, kterého jen mohutný kroll Ran jasně převyšoval. Muž mžoural, ohýbal záda, jako by i na slunném dvorku hrozilo, že si rozbije hlavu o klenbu kanálů. Jeho lebka s řídkými, ale stále jasně rezaťmi vlasy nesla stopy starých jizev a strupů. Bledá tvář byla hubená a jeho vráscitou bradu muselo dát velkou práci holit, přesto byl hladce oholen. Kolem něj se nesl mímý zápach toho, co královské město jíz nepotřebovalo.

„Přejte si, pánové? Jsem Lucien Harvík, místní krysař“, promluvil po chvíli váhání nervózně dlouhán.

„Jsme Nurnská družina. Já jsem její vůdce Klabzej Myšilov a přišli jsme si s vámi promluvit o kanálech.“

* * *

Návštěv u krysaře Luciena Harvíka předcházel průzkum v knihách Nurnské knihovny i Cechu alchymistického, ve kterém se nejvíc angažovali Yasper a Zoltar, respektive jejich měšce, protože výpisy a hledání v knihách si obě instituce nechávaly rádně zaplatit. A knihy se zásadně nepůjčovaly. Ze starých map, kroniky o Nurnu, Lutherových spisků a s trochou fantazie se družině podařilo lokalizovat místo, kde by onen vchod do hrobky Mardibura Trugmuda, alias Krvavé pěsti, zrádného trpaslíka, měl ležet.

A kdo byl Mardibur? Byl to trpaslický předák, zkušený a odvážný vůdce jednoho z trpaslických klanů, veterán mnoha vítězných válek. A kouzelník, což bylo v jeho rodu navýsost výjimečné. A to kouzelník pozoruhodně nadaný, jenž znal mnoho neobyčejných kouzel a zařikadel. Prý se utkal i s věhlasným čarodějem Filamenem

Zručným a porazil ho, což ovšem elfové popírají. Ale měl i špatné vlastnosti. A ne málo. Byl neobyčejně tvrdohlavý, krutý ke svým poddaným, zlata i moci chtivý. Trpěl silnou představou, že jej každý trpaslík chce okrást o jeho kouzelnické knihy, připravit o život, post vůdce klanu nebo o všechno najednou. Knihy uzavíral do třech truhel zamčených třemi zámky, jež ve dne v noci hlídalo osmnáct jeho nejlepších mužů. Říkalo se též, že s oblibou umlaval zajatce holými pěsti, čímž si zasloužil svoji přezdívku.

Chtěl vládnout království, ale na hlasování rodového shromáždění jej hlavy klanů odmítaly. A to do jednoho. Býly se, co by mohl napáchat, kdyby se opravdu dostal k moci. Mardibur se pokusil dosáhnout koruny silou za pomoci černé magie, v boji padlé trpaslíky posílal zpět proti svým bratrům. Býl poražen, a to několikrát. Pak se stáhl z trpaslického území, vydal se na jih a doputoval do blízkosti Nurnu.

O jeho smrti je několik verzí. Buď zemřel při kouzlení, při mlácení zajatců, a nebo jej zabili jeho vlastní lidé. Jeho mrtvé tělo trpaslíci kolem roku 360 uložili do malé podzemní pevnosti. Zbylí trpaslíci pevnost zavalili a místo opustili.

* * *

„Takže já bych to shrnul,“ řekl krysař, odkašlal si a napil se piva.

To Gerlrod skočil do nedaleké hospody Květinka na Královnině náměstí pro pivo. To aby se lépe promlouvalo Lucienu i družině. Družina seděla na všech židlích, lavici, peci, převrácených neckách i džberu. Malá domácnost nebyla zařízena na takové návštěvy. Místnost byla čistá a uklizená. Na jedné polici ležely knihy, bylo jich jen pár, ale knihy nepatří do všední domácnosti. K Wulfgaardově překvapení tam byly i dvě základní příručky o magii.

Všichni pili z nejrůznějších hrnků i hrnců. Jediné malované korbely držel pan domácí a vůdce Klabzej.

„Vy si myslíte, že pod Nurnem je hrobka, kterou nikdo ještě nenašel.“

„Našel, ale nevybral, tedy aspoň tak doufáme,“ upřesnil Yasper.

„A myslíte si, že cestu k hrobce pod městem najdete z části, o kterou se starám já?“

„Spíš mimo Nurn, směrem severním,“ přidal Bolbuch, „jo, to si myslíme.“

„A víte o tom, že vstup do kanálů je městským výnosem zakázán? A trestá se smrtí, bez výjimky?“

„To víme,“ přikývl po chvíli mlčení Klabzej, ale nevěděl.

„Rozumějte, kanály či katakomby vedou do spousta domů. Propojují velkou část města a

nepovolaní lidé do nich smějí jen při ohrožení života, jako je válka, požár a tak.“

„I tak bychom to zkusili,“ nenechal se odradit vůdce a dolil si ze džbánu piva.

Lucien Harvík se podíbal vzadu na krku, posadil se a opět si svalžil rty. Mračil se, přemítal, jak napovídaly měnicí se brázdy vrásek na jeho tváři.

„No, když hodláte riskovat svůj krk, tak já budu taky.“

* * *

Za dva dny se družina opět sešla u Luciena. Bylo pozdě odpoledne, slunce se klonilo k moři a času k oslavám Radostnin roku 1070. Klabzej si přiklonil z čutorky, zapil to pivem a tak napůl ucha poslouchal detaily toho, co od nich Lucien bude chtít, když je pustí do kanálů svěčených jemu do správy. A na co už družina kývla.

„Já vím, že vám to přijde asi divně,“ říkal právě Lucien, „riskovat život jen kvůli tomu, abych zjistil, co se stalo s mým synem, a případně jej pohřbít, ale... Zkrátka to chci vědět.“

„A Nurnská univerzita vám dala jen to neurčitý vysvětlení? Nikdy jste se nedopátral něčeho dalšího?“ tázal se Wulfgaard.

„Tak to víte, že jsem to zkoušel, ale nemám nikde známé. A všichni synovi přátelé, co jsem znal, taky krčili rameny a dělali, že nevědí. Po letech, když dostudovali, tak jsem se aspoň dozvěděl jen jejich doměnký. Prý v tom byl zapleten někdo z vedení univerzity a šlo o dobré jméno školy. Zmizely prý tenkrát nějaké zakázané svazky. Na univerzitě bylo pár mrtvých, to se přiznalo, ale na veřejnost pustili, že šlo o nepodařený experiment, že mrtví dobře věděli, že riskují. I ty zmizelé strážné k tomu asi přihodili. Podle mě museli vědět, kdo je zabil. Ale nikdy ho nechytli, ani nenašli ty knihy, ani máho syna a ani strážné, když po něm pátrali. Kdyby to pustili ven, byla by to pěkná ostuda. Rok 1067, kdy umřel syn, ten byl vůbec divný. Na nurnským hřbitově prý řádl nějaký nekromant. Otevíral hroby a dával mrtvým znova žít. Alepek Belbrk viděl prý v kanálech taky divný věci. Světla v kanálech pod univerzitou. Ale nikdy nikoho nepřistihl a stopy nenašel. Ale Nurn je velký město, tady se pořád něco děje. Teď si lidi v místní čtvrti povídají o prokletí rodu Nařivců, ale podle mě jsou to nesmysly.“

„A co ten druhý krysař, Alepek Belbrk, ten tam byl při hledání v kanálech taky?“ zeptal se Gerlod opřený o pec.

Lucien, stojící uprostřed místnosti v nepravdivém kruhu Nurnských, se otočil.

„No, ten tam byl až potom. Podle mě to

bylo tak, že toho černokněžníka někdo náhodou objevil při nějaký nekalosti na univerzitě a začali ho honit. Univerzita má své východy do kanálů, určitě dobře střežené, a těmi utekl s pronásledovateli v patách. Pak zmizel a s nimi i ostatní. Musel mít nějakou dobře ukrytou skrýš v městských stokách. Pak zavolali krysaře a udělali velký pátrání. Kdyby to bylo ve sklepeních pod školou, nevolali by Belbrka a neprohledávali by to tam s ním. A ven z kanálů do města neutekl, to by se našli mrtví po cestě, kudy utíkal.“

„Je mi to hloupý klást takový dotaz, ale jak poznáme vašeho syna, když ho najdeme? Barva vlasů by snad stačila, ale po těch třech letech... víte, nechci se vás nějak jako dotknout, ale k rozpoznání mrtvoly je to trochu málo,“ ptal se Bolbuch.

„Hmm, no to asi je... Ale syn nosil, takovýhle prsten, počkejte, zkusím ho stáhnout,“ odpověděl Lucien a pal se pracně stahovat stříbrný kroužek z prsteníčku levé ruky. Byl to jednoduchý šperk z umně smotaných stříbrných drátků, tvořících v jednom místě trojlístek. „Syn jej dostal po mé manželce, když umřela. Nejdřív jej nosil na prstě, pak zavěšený na krku. Myslím, že by mohl ujít pozornosti, kdyby ho někdo šacoval.“

Prsten koloval kruhem. Pro Nurnské se zdála věc jednoduchá. Vlezou do kanálů z Belbrkova domu, dojdou pod Univerzitu a začnou pátrat po skrýši. Za to je Lucien pustí přes jeho dům do kanálů pod Horním městem.

„Jen s Alepkem je trochu problém,“ řekl Lucien.

Nurnská družina zvedla hlavy jako jeden muž. Druzi neměli rádi prohlášení typu má to jeden háček, je tam malý problémek, a podobně. Jen vůdce Nurnské družiny zvedl hlavu, aby si přihnul z lahvinky.

„Kdyby u mě ten panchart neměl dluh,“ pokračoval krysař, „tak by s ním o vstupu do kanálů nebyla vůbec řeč. Je to posera. Dbá všech předpisů a nařízení, ale jen ze strachu. Prostě má podmínku, že nebude vůbec v domě, když tam půjdete. Popozití večer v sedm odejde do hospody a bude tam tak do tří, do čtyř do rána. Jeho synovec se loučí se svobodou, takže je krytý. Budete se muset do domu jakože vloupat. Kde má klíče a jak se dostat kanály k univerzitě, to vám vysvětlím.“

* * *

Bylo devět hodin večer a Nurn zalévaly od moře paprsky zapadajícího slunce. Yasper stál zády do ulice a zápasil se složitým zámkem. Tjure mu kryl záda. Ostatní se procházeli po jednom nebo ve dvojicích po Hlavním náměstí, tedy v jižní části města. Nurn dělila řeka na dvě části. Na Starý Nurn, či Staré Město s královským hradem, starší

zástavbou a Univerzitou, a na Severní Nurn, založený mnohem později, než vznikl Hrad, či Horní Město.

Zámek klapl a dveře se otevřely. Ještě že Alepek Belbrk nechal podle dohody druhý zámek nezamčený, pomyslel si Yasper, když schovával šperhák do torny pod pláštěm. Vešel dovnitř. Tjure kývl na Wulfgaarda, postávajícího v ústí uličky na náměstí, a vešel za Yasperem. Ostatní, vida, že Wulfgaard zmizel z ulice, vydali se loudavým krokem do Kolmé ulice, do bytu krysaře Belbrka.

Nalézt klíče bylo dílem chvilky. Byly tam, jak bylo dohodnuto. S nimi odemkli dvoje míže střežené čtyřmi zámký a zmizeli v kanálech pod městem. Jen Horáce Lipového nechali v bytě. To aby jim kryl záda. Nebo, jak prohlásil Gerlod Moskyt, aby se v kanálech neztratil.

Zorientovat se ve spleti chodeb družině zabralo slušnou chvíli. Lucienovo popisování v jeho sluncem prozářeném sednici vypadalo snadně. Dejte se vlevo, pak po první hlavní stoce vpravo. Té se držte, až dojdete ke stokám zděným z kamene. Jděte další hlavní stokou vpravo a držte se stoky stále proti proudu. Dveře do univerzity poznáte snadno. Tak zněl popis. Ale jak, hrome, v mihotavém světle lucerny poznat tu hlavní? V té tmě a smradu?

Družina čvachtala smrdutým bahem a pěnou, klopýtala, opírala se o vlhké zdi a rozmazávala si špinu po těle. Největší problémy měl mohutný kroll Ran a vysoký Zoltar Zemikosa. Vůdce družiny si co chvíli přihýbal z čutorky a Yasper svůj fešácký plášť, zabahněný a smrdutý, s povzdechnutím smotal a nacpal do brašny.

Zabralo to nejméně hodinu, než nabrali správný směr. A další půlhodinu, než se dostali k cíli. Yasper odemkl mříž, skrz níž protékala stružka univerzitních odpadů, a družina vešla do jakéhosi skladu tvořeného šesti různě velkými místnostmi uzavřenými dveřmi. Dveře ústící z univerzity do kanalizace poznali opravdu snadno. Mohutné, železem pobité a masivní, tvořily střed sloupové místnosti.

Sklad byl místem posledního odpočinku nejrůznějších kusů čehosi. Rozpadlé regály a nábytek se daly ještě poznat. Čím původně byly ty další hromady dřev a látek, nikdo nevěděl. Tady končilo vybavení Univerzity, jež nikdo nechtěl.

Zoltar s Yasperem se chtěli pokusit bránu otevřít, ale rozumnější členové jim to vymluvili. Univerzita si nerada nechala mluvit do svých věcí, střežila svá tajemství a znalosti. A bylo jisté, že brána má i jiné, dosti pravděpodobné nemechanické jištění, než na první pohled jednoduše vypadající zámek.

Došlo na hledání tajných dveří, které má Nurnská družina v malíku. Cít po hledání skrytých

a na první pohled neviděných prasklin, se dobrodruzi učí léta. Občas neviděných i na pohled druhý. Ale byly tam. Družina je s opatrností otevřela, tedy po důkladném Yasperově průzkumu. Za nimi dvě prázdné místnosti. Ale zhora prázdné. Až podezřele vyprázdněné. Průzkum, na něj padlo několik lahví oleje do luceren, aby vrhaly dobré světlo, vrhl světlo na staré události. Stopy zaschlé krve a jiné skrny, šrámy v kameni od boje. Malé uštěpky kostí a dva lidské zuby, staré pár desítek let. Útržky pergamentu, zbytek masivní tkaniny v rohu, snad koberec, a očouzená zeď sáh a půl nad zemí. To snad v místě, kde dlouhou dobu stával na scházejícím stole kahan - používány.

Družina se dopátrala, že to mohla být jakási tajná pracovna. Ale kdyby zde byla pobita trestná výprava z univerzity, v jejíž řadách byl i Lucienův syn Jarvik, musel je někdo najít a vše odklidit. Byli to lidé z univerzity nebo sám odpadlík? Proč by se neznámý uprchlík uklízel s nábytkem a domnělým kobercem? Tomu by přeci stačilo vzít nějaké ty knihy, zápisky. Ale proč by univerzita tajila smrt Jarvika a dalších lidí?

Nastalo další pátrání, kterého se ovšem neúčastnili Tjure se Zemikosou, neb se hádali. Jako koně. Přesně o čem se v tu chvíli hádali, není už jisté, neboť Tito dva se hádali dost často. A taky Tjure s Gerlodem. A Tjure s Myšilovem. Tjure se vůbec hádal často. A asi i rád.

Hádající se hřebci ustali, když se našly další skryté dveře vedoucí do místnosti s vysokým stropem. Tam nahoře ve stínech se jako černější skvrna skrýval otvor. A v prostoru nad otvorem rumpál s vytáženými řetězem. Po mnoha marných pokusech přehodit kotvíčku s lanem přes rumpál Yasper konečně uspěl. Ale to už bylo podle zvuků shora jasné, že někdo nad nimi je. Nebo spíše něco.

Po laně byl vytahován první Gerlod, muž zkušený v boji a toho času nejlepší válečník družiny. Když jej vytáhli nahoru, na jeho hlavu krytou štítem se začaly sypat rány zrezlých seker a mečů. To kostlivci, zbyví zde v tajném doupěti zvrhlého nekromanta, bušili do narušitele jejich strážní služby. I pro zkušeného nurnského válečníka, v tu chvíli kývajícího se na laně, byli oživení obyvatelé Nurnu těžkým soupeřem. Naštěstí pro Nurnskou družinu nikoho z kostlivců nenapadlo lano přeseknout. Gerlod po několika marných pokusech prorazil mezi kostlivci díru a po laně za ním začali ostatní družiníci vytahovat Bolbucha a po něm Rana. Když se do boje zapojili další válečníci, kostlivci už neměli šanci. Brzy po nich zbyla jen hromada nehybných kostí.

Za válečníky vylezli i ostatní. Ocitli se v prostoru, který nebyl tak vyklizen jako ten první. Naopak, vypadal, jakoby jej někdo kvapem opustil

a mnoho toho s sebou nepobral. Nějaké cennosti byly rozházeny po místnosti, nejvíce kolem truhly. Zevrubná prohlídka truhly odhalila velké množství obyčejných, takřka nutných šperků, ale v takovém množství už měly svou hodnotu. Našlo se tam pár dražších kousků, broží s vyobrazením obličejů. Asi to nejcennější nekromant pobral a utekl. Celkově by to bylo na slušnou pitku pro celou družinu v nějaké obyčejné hospodě.

Druzi zde dále našli pár knih, očividně kouzelnických, ale nic zakázaného. Jedna z knih pojednávala o teleportaci, další o hypnóze. Taky zde bylo pár lektvarů, které alchymista Zoltar Zemikosa po chvíli zkoumání zařadil mezi protijedy. A šest mrtvých neoživených těl, které nesly stopy boje. Čtyři těla byla ve zbroji, stále svírala meče. Dvě byla v obyčejných šatech. Stáří těl družina odhadla na tři roky, tedy dobu, kdy zmizel Lucienův syn a s ním pár strážných a studentů univerzity.

Jedno z vyschlých těl beze zbroje patřilo pravděpodobně mladému muži. Měl rezavé vlasy. Yasper mu prohlédl prsty a krk, zda nemá onen prsten ve tvaru třílístku. Neměl. Družina usoudila, že se přesto asi jedná o Lucienova syna Jarvika. Druzi opatrně tělo v poloze skrčence zabalili do několika dek a šoupli ho do pytle. V další místnosti bylo vyrovnáno šest těl, svlečených bez čehokoliv. Zdálo se, že nekromant, ať už to byl kdokoliv, měl slušné zdroje pro svoji práci.

Co zevrubný průzkum neodhalil, byly další tajné dveře. Ty vedly do chodby, chodba do sklepa jednoho nenápadného domu. V domě byl byt, ke kterému patřil i onen sklep. A v bytě spal starší člověk. Nastěhoval se sem před osmi měsíci. Byl to vysloužilý strážný z Nurnu, který si svou malou penzi vylepšoval výrobou kuší. A neměl nejmenší tušení, že jeho předchůdce, který se panu domácímu představil jakožto Fizmeg Malý, před několika lety zmizel, zanechal zde celý svůj majetek a již se nikdy neukázal. A to měl Fizmeg předplaceno na plný půlrok dopředu. A ani nevěděl, že kdyby Nurnská družina ty dveře našla, rána by se asi nedožil, neboť družina v posledních letech přešla k praxi nejdřív se bít a potom se ptát.

Horác se nudil. Chvilí hlídal ve sklepe, zda se ostatní nevrací, chvíli koukal jediným malým oknem na ulici, zda se nevrací krysař. V jednu chvíli vzal dřevěnou lžičku a zkusil hrát na hrnky uložené v kredenci. Nakonec se usadil na schody mezi sklep a byt a začal se do poznámek, co mu dal Wulfgaard.

Ze série knih O vzniku města Nurnu – časově zařazeno Mistrem Balgirem z Tudyboru do

roku 788

(Vybrané pasáže z deníku Karbula Trumného, městského konšela. Měl výhradní právo na stavby zadávané městem v 1.785-88 - pozn. Luthero B.)

Jak viděl jsem, zemětřás způsobil přemnohé škody na životech i majetku. Ale málo domů bude nutné zcela rozbořit a postavit znovu. Kdyby nezačaly domy hořet, ztráty by nebyly tak velké. Však v bohatších čtvrtích postačí jen střechy opravit, tu okna vyměnit či novým sklem opatřit. Avšak v chudších čtvrtích, například v přístavu, část domů lehla popelem. Když domy přestaly dýmat, byla obhlídka čtvrti příjemnou procházkou, na rozdíl od prohlídky kanálů. Murvor (další z konšelů, taktéž majitel kamenické huti - pozn. LB) mi to udělal ku naschválu, ví, že jej pomlouvám, kde mohu. Však si to zaslouží, brňháč nenažraný.

Ale zpět ke kanálům. Průvodce smrdutými chodbami dělal mi kanálník alias krysař Žeberlík, podivný to patron, a dále zednický mistr Brumar, kterému jsem kázel, co a v jakém pořadí opravovat budeme, a tři nádeníci. Do kanálů sestoupili jsme na Královnině náměstí. Chodby zdály se v pořádku, jen všude plavalo spousta zemřelých krys, které se již rozkládaly. Žeberlíkovi to činilo radost. Nádeníci odstraňovali spadlé kusy klenby z koryt. Díky bohům, na mnoha místech nebylo nutné nic opravovat, jen na dvou místech kázel jsem udělat výfěvu a opravit klenbu, až bude čas, a jedno místo žádalo si zásah ihned. V částech tesaných ve skále, až na pár spadlých kamenů, bylo vše v pořádku.

Z toho smradu dělalo se mi mdlo, místo příjemné to vsuktu není, a tak mne musel Brumar upozornit na trhlínu ve skále, kterou by protáhl se dospělý člověk. Vedla kamsi hluboko. Tu kázel jsem zazdíti.

Vděčně jsem dýchal čerstvý vzduch, když opět dorazili jsme pod klenbu nebes. Ještě že staré kanály prohlížeti nemusím, to by bylo na několik dnů. Moji radost kazilo pouze to, že práce budu museti zkontrolovat.

...

Je zajímavé, že Brumar se svými nádeníky nepřišli ke mně pro svoji týdenní platbu. Nehodlal jsem je vyhledávat, ať sami si přijdou.

...

Kontrola kanálů nedopadla uspokojivě. Brumar zazdil pouze onu trhlínu. Nevím, proč si dal takovou práci a zazdil ji tak velkými pískovcovými kvádry. Dotáhnout je sem z náměstí musela být opravdu námaha. Nehledě na to, že by mne zajímalo, proč zrovna pískovcové bloky. Vypadaly jako kusy staré římsy druhotně použité. Ostatní

lehčí práce nevykonal. Až jej uvidím, musím mu vyčinit.

...

Brumar se neukázal už tři týdny. Na opravy kanálů musím vykazati jinou skupinu.

Cesta zpátky se nesla jen v oparu smradu, klouzání a klení. Ve sklepe je přivítal spokojený a nezapáchající Horác se svým takřka věčným úsměvem ve tváři. Druzi ze sebe začali stírat bahno tvořené převážně výkaly, když vůdce zavelel: „Počkáme tu na krysaře.“ A svůj proslov ztvrdil lokem pálenky.

Některí se na Klabzeje obrátili s tázavým výrazem, vždyť přece Lucien jasně říkal, že je zde kudůči krysař Belbrk nesmí nychytat, ale koneckonců je to vůdce, a tak se rozložili na zem a začali spát.

Po čtvrté hodině noční zarachotily klíče a do bytu se vpotácel opilý krysař Alepek Belbrk. Hlídkou probuzený Klabzej mu vyšel vstříc. A tak tam v ranním kupření stáli dva zmatenci. Jeden zcela opilý kudůči krysař zmatený tím, co tu dělají ti lidé, když Lucienovi říkal, že s tou záležitostí nechce být nijak spojován, a jeden přio opilý druid, který se podívoval, proč ten kudůk křičí: Zloději! a prchá z domu.

Kudůk vyběhl do uličky a zahnul na Hlavní náměstí, druid za ním. Za druidem Yasper a za ním Gerllod. Belbrk uklouzl v kaluži, ztratil náskok. Klabzej přiskočil louži a vprostřed náměstí kudůka srazil k zemi. Belbrk řval: Pomoc!, druid křičel: To jsme my! a oba se váleli po dlažbě největšího nurnského náměstí. Hluk přivolal městskou hlídku, a tak trojice vojáků přiběhla k zápasící dvojici. Yasper s Gerllodem koukali z ústí uličky na pětici účastníků ranního opilického divadla.

Naštěstí vše vyřešila Belbrkova vrozená zbabělost a vše se vysvětlilo jako rvačka, kterých se ve velkém městě strhne denně bezpočet. Krom špinavých šatů se nikomu a ničemu nic nestalo, opilci vyvázli s pokáráním a všichni si šli po své práci.

Nurnská družina opustila Belbrkův dům až v plném ránu, kdy je ve městě provoz a nikdo nebude nápadný s rancem přes rameno. Po dvojicích druzi opustili krysařův dům a zamířili do Horního města za Lucienem.

Předání mrtvého těla u Luciena proběhlo tiše. Gerllod krysaři podal informace ohledně okolností, scházejícího prstýnku, i pytel. Lucien vše převzal s pevnou tváří i rukou, ale bylo to jen zdání. Pozornějším neuniklo, jak se krysaři klepou ruce. Lucien přetáhl pytel do další místnosti. Po chvíli

vyšel, jen kývl hlavou a přiškrceným hlasem povídá: „Přijďte, prosím, za tři dny. Pustím vás do stok.“

Za tři dny, tedy poslední den měsíce předradostin, se Nurnská družina opět setkala s Lucienem Harvíkem u něj v domě.

„Na co si dát dole pozor?“ odpovídal zrovna Lucien na otázku a drbal se na své zjizvené hlavě, „No, nebezpečný jsou kušruši. To jsou takový malý mrchy jako ryby, ale s chapadlama místo huby a zubatým, dost ostrým zobanem. A taky hodně tvrdějma šupinama. Nejvíc jich je tady.“ A s tím bodnul prst do náčrtku, co pro Nurnské udělal. Bylo to v místě, kde technicky vzato nebyly stoky, jen síť přírodně vzniklých jeskyní, z nichž jen část sloužila k odvodu špíny královského města.

S touto i s mnoha dalšími radami sestoupila družina skrze Harvíkův sklep do stok pod Horním městem Nurnským, tedy pod tou novější částí Nurnu severně od řeky, která vznikla kolem a pod Starým nurnským hřbitovem, jenž obléhal severní část strany vršku. Vršku, který byl před staletími za hradbami Nurnu. A na tomto vršku, na jeho odvrácené severní straně (to aby se obyvatelé Nurnu nemuseli koukat na náhrobky), byl vystavěn hřbitov, kterému se mezi lidmi říká Starý. Dnes je město všude kolem hřbitova, jen zlidovělé zůstalo.

Družina se zanořila do kanálů a podle krysařových rad zamířila pod Královnino náměstí. A započalo dlouhé hledání. Většine druhů, snad krom Horáce, který zůstal v hospodě Na květince, kde se Nurnská družina ubytovala, neb krčma se nacházela nedaleko krysařova domu, bylo jasné, že najít vchod do Trugmudovy hrobky nebude snadné. Když jej za ta století nenašel žádný krysař, skrývá se vchod velmi dobře.

Hledání znepříjemňovali kušruši, ošklivá to stvoření, která, jak zasvěceně pravil Zemikosa, se líhnou z hoven. Tuto teorii mu nabourával fakt, že nejvíce jich bylo v oblasti s čistou voudou v jeskyních, které jen z části sloužily jako stoka. Touhle oblastí se ale družina snažila pouze projít. Jak plynulo z Lutherových výpisků, vchod k hrobce našli stavitelé při budování zděných kanálů. Ale ani tak se družina nevyhnula boji, v němž se ukázala jako nejlepší zbraní Bolbuchova sekera, která snáze prorážela kušruši krunyř, narodil od mečů, jimiž byly vyzbrojeni ostatní válečníci jako Gerllod nebo Tjure. A též Zemikosa, jenž se v boji vyžíval.

Zatímco družina zacákaná bahnem, krví a tělní tekutinou kušrušů se ve svitu lucerny lopotila v podzemí, Horác Lipový se s oroseným

korbelem rozvalil na zápraží hospody a užíval svěžího voňavého jitra, jakých nebývá v Nurnu mnoho. Nurn je největší město Gwendarronu, s největším počtem lidí i nelidi na jednom místě. A i když je většina domů, alespoň v těch lepších čtvrtích, vybavena kanalizací, výtobytkem to civilizace, stále je to město mnoha různých pachů. V mnoha čtvrtích je kanalizace tvořena jen kanály na ulicích, kam se smete veškerý odpad. Jenže když dlouho nepříší, kanály jsou bez vody, neboť prameny, co by měly odnášet veškerý odpad z ulic do moře, vyschnou. Pak odpad civilizovaného města hnije na ulicích, a to krásu nepřidá.

A pak je tu přístav. Ten nevoni ani když je hodně vody. Smrad z přístavu ustává přes zimu, ale to je město naplněno kouřem z nespočetných kamen a krbů.

Ale zpátky k Horácovi. Užívá si rána, než se změní v horký letní den, a čte další výpisek od Luthera de Broma.

*Z deníku městského setníka K.F.
20.6.1013*

Honitba na Ašrugovu šedovskou bandu byla povedená akce. Věděli jsme, že když je vyžene z jejich doupěte v Šedově, půjdou do domu U K(nečitelné, pozn. L.B.) v Horním městě, kde mají únikovou chodbu do kanálů. Krysař nás provedl vstupem ze svého domu a číhali jsme.

*Sám statečný Ašrug přchal jako první...
Dohnali jsme je ve slepé chodbě, ze které šly jen dvě plazivky. Asi staré doly, či co. Malí lidičkové se protáhli chodbičkou a zmizeli ve tmě. Ašrug neholdal složit zbraně, tak jsme ho rozsekali a mrtvolu nechali krysám. Plazivka, kde zmizeli malí, je podle krysaře slepá. Chvilí jsem pořvával, že jestli nevylezou, chodbu nechám zazdíť. Nikdo nevylezl. Sice jsem krysaři nevěřil, ale stejně by se chodbou nikdo z vojáků neprotáhl, tak co. Nechal jsem přitáhnout pár prken a plazivku zatarasil a vzepřel trámem. Měli se vzdát.*

Horác popotáhl z dýmky, napil se piva a přemítal, jestli zde drží stráž už dva dny nebo týden, jak se asi má zbytek družiny a co asi dělá. Úplně zapomněl na Wulfgaarda, který nahoře v podkroví vyspával opici ze včerejšího dne a do kanálů prostě nevyrazil.

Druhý den nalezla Nurnská družina místo, o kterém by mohla být zmínka v Lutherových výpiscích. Plazivka, před níž se válely kusy ztrouchnivělého trámu. Po prknech nebylo ani stopy. Družina na sebe koukala a snažila se odhadnout, kdo z nich je nejmenší. Yasper

natahoval ruku s lucernou co nejdál do úzké chodbičky. Ta vedla pár sáhů a pak se lehce stáčela doprava. V chodbě nic zvláštního nebylo. A kdo ví kam vedla dál.

„Tam se nikdo z nás nedostane,“ řekl vůdce Klabzej a odevzdaně pokrčil rameny, „Jestli to opravdu vede někam k hrobce Mardibura, tak to zkusíme obcházet. Třeba narazíme na to místo zazděné římsou.“

„A co Horác?“ nadhodil Gerllod.

„Hmm, na toho jsem úplně zapomněl.“

„No jo, jenže Horáce tam něco zchlamstne,“ přidal se Zemikosa, „Ně, že by bylo Horáce škoda, ale už se nedovíme, co tam je.“

A tak se družina dala do dalšího hledání a úzkou plazivku, kterou si asi kdysi prorazila voda, nechali neprozkoumanou.

Byl to třetí den pátrání, kdy družina prohledávala kdejakou vysrávku či rozdílnost materiálů, když se Wulfgaardovi, který se konečně probral z opice a začal zase vyrazet spolu s družinou pod Nurn, zdálo, že v chodbě někde daleko sebou vidí světlo. Nejdřív to považoval za odlesk vlastní lucerny na hladině. Ale když to spatřil i Tjure, bylo jasné, že v kanálech s nimi někdo je. Družina okamžitě ztichla, a to včetně Tjureho a Zemikosa, jež si nadále příležitostně nadávky a špičkování vyměňovali šepem. Proběhla rychlá porada ve smradu města Nurnu a líkěru z jehličí, jímž se vůdce Myšilov snažil zaplašit pachut' na patře.

Yasper odmítl, že by se pokusil v úplné tmě přiblížit k neznámému světloňoši. Tak se alespoň ukryl v postranní chodbě a čekal, zda někdo projde kolem, zatímco zbytek družiny pokračoval dál a zůstal za nejbližším rohem. Nic se však nestalo. Po půlhodině čekání si Yasper zapálil vlastní lucernu a došel za ostatními. Že v kanálech není družina sama, to na kľidu nepřidalo.

I další den se podivnosti opakovaly. Myšilov našel čerstvé stopy v bahně. Šlo o otisky bot. Mohly to být stopy družiny, ale družina nikdy netáhla nic těžkého, žádné břemeno, které část stop zahladilo. A byl to zas Wulfgaard, který v neustálém kapání a zurčení pramínek vody cosi zaslechl, snad rytmus kroků brodících se ve vodě. Zastavil se na křižovatce a zatímco se družina vzdalovala, svítil lucernou do jednotlivých chodeb a naslouchal. V jednu chvíli měl pocit, že na samém kraji dosvitu lucerny zahlédl, jak někdo opatrně vyhlédl za rohem a zadíval se na něj. Nechtěl být za hlupáka, že vidí nesmysly, ale přesto zkusmo zavolal do tmy: „Haló, nebojte se, nechceme vám ublížit!“

Odpověď mu bylo jen kapání vody.

Wulfgaard vytáhl meč a rozešel se chodbou. Nahlédl za roh, udělal pár kroků chodbou a zastavil se na další křižovatce. Stál po kotníky v čisté vodě, která vytékala z jeskyně. Pak si uvědomil, že je na území kušrušů a spěchal za ostatními.

Když Myšilov doprohlédl okolní chodby, pokrčil jen rameny a povídá: „Ty, Wulfgaarde, a nezdálo se ti to? Třeba se všichni jen zbytečně strachujeme, že nás tu někdo pozoruje. Třeba jsme tu sami.“

Wulfgaard neřekl nic a jen pokrčil rameny.

Ale nebyli tam sami. Už dva dny je opatrně sledovala jiná skupina dobrodruhů. Jak se později ukázalo, byla to skupina dosti zbědovaná.

Na jedné straně velkého stolu v zadní místnosti šenku Květinice, která byla jiným místem než hospoda Na květince, kde nurnští bydleli, seděly vedle sebe dvě družiny. V jednom čele dřepěl Klabzej Myšilov, zvolený vůdce Nurnské družiny. V druhém čele stál na židli malý hobit jménem Yarkut a právě hovořil.

„...zkrátka, když tady Vraslava,“ a s těmi slovy ukázal na vousatého kudůka ve vycpávané kožené vestě, „vás viděl v kanálech už podruhé a pak uviděl vašeho člověka,“ a ukázal na Wulfgaarda, „vcházet do hostince Na květince, rozhodli jsme se něco podniknout.“

Ostatní z členů družiny malého hobita jen pokývali hlavami. Byla to družina svérázná, vlastně jen její zbytky. Nejbližší Nurnským seděli naproti sobě dva krollové, Ghurdava a Hruška. Oba měli podbíjené koženice, kožené chrániče loktů i náholenice. Jen přílby, co odložili na stůl u dveří, byly z oceli. Hruška byl kroll, co vypadal, že by sám snědl půl kance, kdyby na to měl ovšem peníze. Ghurdava většinu času koukal do stolu a občas při následném vyprávění zatínal pěsti a cosi temně mručel. Vedle krollů seděli hobit Lužmik Veselka a kudůk Turčan Vrasava. Oba muži hbitých prstů. Stejně jako mluvčí a dlouholetý vůdce, hobit Yarkut Mazlivka. Zkušeným zrakům Nurnských bylo jasné, že se jedná o dva válečníky a tři členy svobodného řemesla, jak si občas lidé, jinak označovaní jako lupiči, zloději, chmatáci, kasaři, bíleníci a zámkaři, mezi sebou říkali. Družina připravená na tiché a diskrétní práce.

Yarkut pokračoval ve vyprávění: „Je smutné to říct, ale nám už se mnoho horšího, než se nám stalo, stát nemůže, takže jsme se vás rozhodli kontaktovat, ať už je váš cíl v kanálech jaký chce. Napadly nás tři možnosti. Bud' pracujete pro Hákona, jako my, nebo pracujete proti nám. A nebo jste v kanálech jen na vlastní pěst. A všechno tři možnosti jsou pro vás krajně nebezpečné...“

„Zkrátka,“ vložil se do hovoru kudůk Vrasava, „Jsme v prdeli jak kroll s příborem. Promiň Hruško.“

Kroll Hruška se jen lehce usmál, pokýval hlavou a řekl jen: „Tak.“

Yarkut se nadechl a povídá: „Jo, přesně, jsme v hajzlu a předem mrtví. Jestli nám budete chtít pomoci, řekneme vám všechno o tom, jak se to sebhlo. Pomůžeme vám i s tím, co hledáte v kanálech, ať je to cokoliv. A našetřili jsme i trochu peněz.“

„Jsme jak ve vězení, ve kterém vás můžou kdykoliv oddělat. Nepouští nás z Nurnu. Nesmíme,“ přidal si Lužmik.

„A nemůžem s tím nic dělat,“ promluvil poprvé kroll Ghurdava.

„Jsme jen sloužící zvířátka chovaný pro potěchu,“ chopil se zase slova Yarkut, „Vraždí nás bez varování za jakýkoliv pokus se mu vzepřít.“

Do zadní místnosti vešel hostinský, vysoký starší barbar s rozměrným tácem plným korbělů napěněného piva, který balancoval v jedné ruce. V druhé ruce plochou dlabanou mísu s krájenou klobásou, uzeným a šunkou, hromádkami zelí, ředkviček a pokrájené kedlubny. Naučeným pohybem se shýbal pod nízkými malovanými trámy, když roznášel korbely hostům. Pak směrem k Yarkutovi popřál dobrou chuť a dobré pořízení a na odchodu pečlivě zavřel dveře. Hostinský jménem Karbud Hekza byl bývalý dobrodruh, který si za našetřené peníze koupil, kdovi proč, hobitů hospodu. Yarkut se ho na to vlastně nikdy nezeptal. Karbud nechal aspon vyhrabat podlahu a položit jí níž, aby se mu sem vešla většina hostů průmětného vzrůstu. Sám se ale musel shýbat po většině lokálů.

„Můžu se tedy zeptat, jestli nám pomůžete?“

Myšilov se rozhlédl po ostatních. Wulfgaard, Yasper, Tjure a Zemikosa kývli rozhodně. Alespoň ti dva poslední se v něčem shodli. Bolbuch, Ran a Gerllod kývli váhavě. A Horácovi to bylo celkem jedno, jako veškeré poslední dění od té chvíle, kdy dostal první korbel piva.

„Tak vyprávějte,“ odpověděl Myšilov a tím započal jednu z velmi vzácných spoluprací Nurnské družiny s jinou družinou. Vlastně s kýmkoliv, kdo nebyl zaměstnavatel. A Yarkutova družina nemohla moc zaplatit, a o to byla taková spolupráce výjimečnější.

„Všechno to začalo loni v březnu, tedy roku šedesát devět. Dostali jsme dopis adresovaný na Alkida Velemena, našeho tehdejšího vůdce a kouzelníka. Byla to velkorysá nabídka k práci za ochranu při alchymistickém obřadu. Místo setkání byl Bílý vršek. Takový nezajímavý holý vršek

jihovýchodně od Nurnu. Je plný bílých kamenů, stejně jako jeho úbočí. Dopis byl podepsaný Tušel Hákon.

Setkání bylo hodinu před západem slunce, ale byli jsme tam dřív a prohlídli si okolí. Všechno vypadalo v pořádku.

Hákon přijel pozdě, když už hořel oheň. Bylo vidět, že není sám, že jeho doprovod zůstal u koní. Hákon přišel k nám, velmi slušně se omluvil, že ho zdržely neodkladné záležitosti a začal vyprávět.

Nejdříve to bylo o jeho výzkumu, ale samý obecný kec, pak o tom, jak nás potřebuje a jak naše dlouhodobá spolupráce bude užasná. Pak vyndal lektvar v úplně obyčejném skle a s malou cedulkou. A pak povídá, že nám ukáže skvostný plod své práce. Jo, tak to řek – skvostný. Skvostný! Ten bastard.“

Yarkut se odmlčel. Bylo vidět, že má vztek a ostatní z jeho družiny taky.

„Pak ten hajzl pokračoval: ‘Na lektvaru je napsáno Alkid Velemen, tedy je adresován vám, pane elfe, pane čaroději.’ A pak s tím lektvarem mrštil o zem... A my všichni se koukali, jak Alkid bez jediného výkřiku tiše umírá. A do toho ticha Hákon povídá, že jeho doprovod má takových lektvarů vícero, pro každého z nás jeden. Pak poděkoval, že jsme bedlivě sledovali jeho ukázkou, a se slovy, že se těší na spolupráci, se rozloučil. A to bylo naposledy co jsme ho pořádně viděli.“

Vřasava si odkašlal a chopil se slova: „Pak to šlo ráz na ráz. Ráno jsme měli dalšího mrtvého, Trevora. Byl zkroutený v křeči a studený, umřel někdy v noci, aniž by si toho někdo z nás všiml. Jak umřel bylo jasné - stejně jako Alkid. Ráno jsme našli dopis od toho teatrálního hovada. V něm vysvětlil, že tato dvě umrtí byla nevyhnutelná, že si nemohl dovolit nechat žít čaroděje a theurga, že pro něj byli příliš nebezpeční. A že pokud budeme dělat, co nám nakáže, budeme žít.“

Ve vyprávění pokračoval Lužmik Veselka, který při mluvení potahoval z dýmky: „Podle všeho nás znal velmi dobře. Musel žít někde blízko, možná v sousedním domě. Věděl, kdo je kdo. Musel mít naše věci, jako vlasy a tak. Prý něco podobného nejde udělat, ale nikdo z nás tomu moc nerozumí.“

Pátrali jsme po něm na univerzitě, stejně jako ve všech domech, kde jsme žili. Nikoho ani vzdáleně podobného jsme nenašli.“

„Podle mě se na to dlouho připravoval.“ přidal si Lužmik, „Na všechno. Ani neměl potřebu se skrývat. Byl to člověk, a těch je v Nurnu nejvíce. Přijel v klobouku, nevíme barvu vlasů, měl plnovous, ten si později určitě oholil. Vzhledem k

tomu, co jsme pro něj dělali, jsem si jistý, co byl jeho doprovod zač. Ten taky nepromluví.“

Zemikosa jen tázavě zvednul obočí.

„No, sháněli jsme pro něj těla. Mrtvá a čerstvě pohřbená. Vždycky nám nechával vzkaz, co máme udělat, kam jít a kde hrabat. Nic pěkného. Nic, co by se nám líbilo. Nejčastěji jsme chodili skrz kanály do hrobky Naršviců. Lidi z té rodiny v poslední době padají jak mouchy. Ve čtvrti se mluví o prokletí jejich rodiny.“

„Nechával nás dejchat dost na to, abysme si mohli prací něco vydělat a nemuseli krást,“ pokračoval Lužmik, „Nechtěl riskovat, že nás sbalí střážní a něco se o něm prokeke. Těla jsme mu nechávali mezi dveřmi, co vedly od něj z domu do kanálů. Od těch vnějších máme klíče. Vlastně klíč. Jen jeden ze dvou. Vnitřní dveře... O zimosmeti se je pokoušel Mulver odemknout. Neúspěšně. Nějak se o tom Hákon domákl a za týden byl Mulver taky mrtvý. Ten bastard si vyžádal jeho tělo.“

„Dali jsme mu ho,“ řekl Hruška a díval se na zem.

„Zkoušeli jsme vytipovat dům, ve kterém bydlí. Někam ty dvojce dveře vést musí. Margyson prohlížel domy v té části města, o které si myslíme, že tam bydlí. Dlouho mu to procházelo. Chodil tam v převleku, našel si tam podnájem i práci. Dva měsíce tam žil. Máme od něj pár tipů, ale než jsme to stačili potvrdit, Margyson taky umřel. Následoval výhružný dopis a donáška chudáka Margysona dolů do kanálů.“

„Je mazaný, přopatrný. Nikam nespěchá. Teď nás zbylo jen pět. Tři z nás do boje moc nejsou a jestli s těmi těly dělá to, co si myslíme, tak bysme asi nespěli v útoku na dům, ani kdyby neměl naše životy v hrsti. Vlastně v lektvarech. Ale Mulver přeci jen částečně uspěl. Podařilo se mu během těch pár dnů udělat klíče od všech vnějších dveří a od tří z pěti těch vnitřních. Hákon nebyl opatrný až tak, nebo neví nic o zámcích - nechal si všechny zámky vyrobit od stejného řemeslníka a každý zámečník přeci jen dělá ty zámky podobný.“

„Asi to vyprávíme trochu napřeskáčku.“

řekl Yarkut po chvilce ticha, „Tak co, jste ochotni nám za ty tři tisíce zlatých pomoci?“

Kupodivu se těch rozhodných příkřivnutí objevilo víc, vlastně všichni tentokrát souhlasně kývali hlavami. Tak nějak všichni cítili, že tímto způsobem by se žádná družina zaměstnávat neměla. Ani konkurenční, k nimž všichni cítili nedůvěru.

Padlo ještě mnoho dotazů na podivnou osobu Tušela Hákona. Yarkutova družina odpovídala se mohla. Na celou událost setkání se zákeřným zaměstnavatelem, na jeho zevnějšek,

mluvu, nápadný prvek. Yarkut odpovídal i na to, co všechno po nich Hákon chtěl. Opravdu nic, co by soudní autority mohly shovívavě přehlédnout. Bylo znát, že je Yarkutova družina notně znavená bezvýchodností své situace. Setkání s Nurnskou družinou jim dávalo naději, že budou moci svobodně žít beze stínu smrti, na niž se nelze připravit. Nadějí slabou, vždyť všechny jejich pokusy o osvobození skončily špatně.

Nurnští se též ptali na místa zmíněná ve spiscích od Luthera. Ptali se, kam vede plazivka, což nikdo z Yarkutovy družiny netušil, neb nikdo z nich nechtěl trávit v kanálech více času než bylo nutné. Ptali se i na pískovcem zazdženou prasklinu ve skále, kde by byla použita část římsy. Yarkut bez obtíží ukázal místo v mapě, kterou si Nurnská družina při procházení kanalizace kreslila. Ale že by tam byla římsa, o tom nic nevěděl. Ostatní z vyhublé družiny jen souhlasili, že tohle je jediné místo, o němž věděli, že byl použit pískovec.

Jak se připozdívalo, skoro celá Yarkutova družina šla domů - nechtěli svým neobvyklým chováním vzbuzovat nežádoucí pozornost případného Hákonova hlídače. Neměli ve zvyku vyseďávat dlouho v hospodě. Krom krolla Hrušky, který to ve zvyku naopak měl. A tak zůstal s Nurnskými sedět u piva. Rád se nechal pozvat na další korblick, ale ještě radši byl, když jej Tjure pozval na pečené kuře. Na krolla byl Hruška nebývale sdílným a celkem příjemným společníkem.

* * *

Další den družina vybavená postřehy od Yarkuta a jeho druhů vyrazila zpět do kanálů. Spícího Horáce nechali v hospodě, i když slunce bylo nad obzorem již pár hodin. Do podzemí nevyrazil též Wulfgaard. Měl jednu ze svých podivných nálad. Nikomu nic neřekl a nad ránem zmizel bloumat městem.

Družina zamířila přímo k místu, které jim včera ukázal Yarkut na mapě. V části, kde byly jen skály, byla velká prasklina. Celá byla zazděná pískovcovými bloky. Velkými kvádry, které sem dopravit muselo stát hodně námahy. Co bylo zvláštní, že bloky někdo otesal tak, aby neměly žádné hrany směrem do chodby. Jen barvou se výrazně lišily od okolní skály. Ale že by část vypadala jako kus římsy? To určitě ne.

Družina hledala nějaký mechanismus, jenž by mohl skrývat otevírání dveří, ale nic nenašli ani po hodině. Navzájem se předháněli s teoriemi, proč to kdysi někdo tak zazdil, proč pískovcem. Mluvili o římsce a o tom, zda stojí u místa, které popsal Durbel Markdavský, majitel kamenické huti, ve svém téměř tři sta let starém deníku. Nakonec se rozhodli, že pokud do zítřejšího večera nic

nenajdou, vybaví se náradím a skrze pískovec si cestu prorazí.

Bylo to ještě tentýž večer. Družina byla roztroušená ve třech skupinách po podzemí a hledala další místa, jež by odpovídala popisu.

Zemikosa nesoucí lucernu se zarazil a povídá: „Hele, nejsme náhodou v té chodbě, kde jsme chtěli kutat?“

Klabzej vytáhl náčrtek kanálů a chvíli ho zkoumal. Pak jen přitákal a rozhlížel se chodbou ve skále oběma směry. „Nepřešli jsme to? Se kousek vrátíme.“

Ran, poslední z tříčlenné skupinky, se otočil a trojice pochodovala pár sáhů zpět. Pak zas dopředu. Nakonec to místo našli. Pískovec zmizel. Stále tam byly bloky stejné velikosti, jen měly barvu skály. Jakoby je někdo natřel.

Trojice zapálila louč a zkoumala ono místo. Na omak to byl stále pískovec, hrubý a zrnitý, což Zemikosa nezapomněl zmínit ostatním. Ale pevný. Žádné duté zvuky, žádné praskliny stejně jako předtím. Všichni kroutilí hlavou.

Pak Zemikosu něco napadlo. Odložil batoh, zavřel oči a zkoušel si představit, že stojí před volnou prasklinou, před iluzí zazdění. Pak udělal pár kroků vpřed a zmizel ve stěně. Po dvou krocích otevřel oči a shledal, že není na druhé straně zdi, ale že je v kameni. Zemikosu zachvátila panika a strach. Strach z okamžité smrti rozdrčením a udušením. Nemohl dýchat, nemohl se hýbat. Lapal po dechu, snažil se sebou házet. Srdce mu bušilo, jako by byl na bitevním poli ve ztracené bitvě. Zapotácel se, padl na zem a vypadl na světlo vrhané loučí v Ranově ruce. Rychle vytáhl nohy, jež mu požírala stěna, a schoulil se u protější zdi.

Když se vydýchal, usmál se krivým úsměvem a povídá: „Je to iluze, ale fakt divná. Myslím, že projdeme skrz, ale bude to problém.“

Zoltar označil místo křížky na okolních stěnách. Klabzej přidal ještě křížek do stěny protější. A Ran po chvilce váhání opřel vyhaslou louči o iluzi, i když on v žádnou iluzi nevěřil. Pak se trojice vydala do hospody za ostatními zpravit je o úžasně novině, že cesty smradem končí.

* * *

Další krásné jitro strávila Nurnská družina před iluzí. Do rána zmizela i stuktura pískovce a zbyly jen spáry mezi bloky. Dalo to velkou práci přesvědčit ostatní, že ta skála je jen přelud. Iluze nezvyklá, trvajíc a naomak pevná. Jako by se ono kouzlo vkrádalo do mysli a přesvědčovalo zevnitř, že pevnou skálou nelze projít, že se jí lze jen dotknout. A když se člověk ponoří do skály, tak se uduší. Iluzi snad ovládla podivná inteligence, která naslouchala a měnila se podle toho, co se v blízkosti říkalo.

Takové kouzlo tu kdysi vztyčili trpaslíci pohřbívající Mardibura Trugmuda, aby nikdo nerušil jeho poslední odpočinek. Nebo aby jej a jeho knížky už nikdo nenašel.

Dalo to dost práce přesvědčit ostatní o iluzi. Zemikosa několikrát prošel tam a zpět, neboť strach a panika, kterou zažil včera večer, byla slabší s každým průchodem. Ale zvládli to všichni, až na Rana. Toho museli ostatní svázat a vrískajícího jej protáhnout skrz. A až na Wulfgaarda, kterého nikdo nepřesvědčoval, neboť byl v hospodě a opět odmítl vyrazit.

Za přeludem zazděné zdi byla prasklina, která ústila do široké chodby. Pár sáhů po levici byla brána, po levici mizela chodba rovně ve tmě směrem severním, směrem mimo Nurn. Zemikosa otevřel špehýrku ve fortně a posvítil si, co uvidí - spatřil zděnou stěnu. Brána byla zazděná. Zemikosa byl zklamán, že neuvidí artikul v řeci trpasličí, aspoň by mohl popíchnovat Bolbucha, aby jim to přeložil. Zemikosa dost pochyboval, že starý trpaslík umí pořádně číst v řeci obecné, natož v trpasličí. Pak jen mávl rukou a odkváčil za družinou, která klesala chodbou do neznáma.

* * *

Noc strávila družina v podzemí. Museli být už mimo městské hradby, nejspíš pod vrchem Krahulčí, který je na sever od Nurnu. Ne snad, že by tam nějakí krahulci ještě byli. Dávno tomu, co stromy padly na stavbu domů a topení a skály byly rozlámány na bloky kamenů a přepraveny do Nurnu. Už elfové zde lámali kámen. Až sem Nurnské zavedla chodba a pak soustava jeskyní, která snad kdysi sloužila jako úniková cesta, jež ústila do něčeho, co mohlo být trpasličí pevností. Zde se druzi u další brány, tentokrát zavalené, která kdysi vedla na povrch, rozvalili na zemi a přemítali o všem možném.

Vůdce Klabzej Myšilov myslel na podíly z pokladu a jak jej rozdělit. Obzvláště zda dát Horáci Lipovému vůbec něco. A taky kolik dát Wulfgaardovi. Když Wulfgaard neměl jednu ze svých podivných nálad, byl to platný družiník, ale mizel nebo odmítal vyrazit dál, aniž komukoliv jen naznačil svůj důvod.

Gerllod Moskyt myslel na svou kariéru v gwendarronském vojsku a snažil se vybavit si nejrůznější drobnosti z vojenského života. Co zažil, kdo mu utkvěl v paměti, kdo jim velel a kam chodili za holkami a na pivo. Takové cvičení mu doporučil Joachim Harazim, theurg, ke kterému Gerllod docházel kvůli zrátě paměti. Na něco si vzpomněl, ale stále toho chybělo mnoho, jako kdyby se díval na obraz, který někdo pomaloval velkými bílými skvrnami.

Ran stále myslel na ten odporný zážitek,

jak se dusí ve tmě. Jako by ho pohřbili zaživa. Doufal, že najdou nějakou jinou cestu ven, aby nemusel jít skrze zed' zpět.

Horác Lipový přemýšlel. Ano, Horác byl s družinou. Tentokrát scházel Wulfgaard, který se vymlouval a simuloval jakousi nemoc, to aby nemusel zas do podzemí. Každému bylo jasné, že to jsou výmluvy, ale Wulfgaard svůj důvod k odporu neřekl. Inu, byl už takový.

Ale zpět k Horácovým myšlenkám. Přemítal, jaké to muselo být, umírat hladu v tomhle podzemí. Nikoliv žízni, neboť voda se v chodbách najít dala. Takové myšlenky měl kvůli nálezu asi hobitího těla v jeskyních, kterými prošli. Zemikosa se domníval, že šlo o hobita z Ašrugovy bandy, který se sem dostal úzkou plazivkou. Kolik dnů tu klopýtal potmě, než zeslábl natolik, až ho sežrala nějaká ta podzemní havěť?

Zemikosa přemítal o iluzi. Hádal, že její střed bude u tesané brány s nápisem Mardibur Trugmud. Kousek za tou bránou, co se vynořili, když prošli zdi. Snad i ta brána byla iluze. Dřevo bylo stále pevné, veřeje nezezřelé. Přemítal, zda to byla práce alchymistů nebo kouzelníků. Napadlo ho, že možná tu iluzi vytvořili elfové, aby se někdo nedoslechl o trpasličím kouzelníkovi, který porazil elfího čaroděje Filamena Zručného. Pak Zemikosa nad historií mávl rukou a přemítal, co by se mohl dozvědět z knih Mardibura Trugmuda alias Krvavé pěsti. Doufal, že nějaká bojová kouzla či receptisy lektvarů vhodných pro boj. Neboť boj, to bylo pro Zemikosu to pravé.

Bolbuch se snažil vymyslet, co se mohlo stát té skupince lidí, která se vypravila do podzemí vybavena lany, tlouky a špičáky, a jejichž těla se nacházela níže v chodbě, jež spěchala od závalu do nitra země. Těla patřila Brumarovi a jeho parťákům, kteří místo toho, aby prasklinu zazdili, vydali se na průzkum. A iluze chránící Mardiburovu bránu se o zazdění postarala sama.

Tjure s Yasperem hráli na dece v kostky a přehazovali si mezi sebou hromádky zlatěáků.

* * *

Ráno, pokud se tak dá čas v naprosté tmě nazvat, se družina vydala do nitra pevnosti. Nebyla velká, ale byla postavená tak, že šla i v málo vojácích dobře bránit. Hlavní chodba se rychle zužila a případné útočníky nutila projít kolem střílen a mříží z obou stran chodby, za kterými byl prostor pro dostatek mužů vyzbrojených kopími. Ale za mřížemi nikdo živý nebyl. Jen temné stíny duchů zemřelých, jimž osud nedal odpočinku a nutil je dlít na tomto světě snad do věčnosti. Ti útočili na Numskou družinu a vysávali druhům život z žil svými nehmotnými pařáty. Ale družina byla pro takové případy

vybavena kouzelnými zbraněmi, které duchy dokázaly zranit, či zahnat a snad i zabít.

Jinak byla pevnost prázdná. Po smrti a pohřbu Mardibura zbylí trpaslíci pevnost vyklidili a východ na povrch zavalili. Všechny tesané chodby družina prohledala, a když nic zvláštního nenašla, vydala se hlouběji do podzemí, do míst, kde byla proražena chodba do krápníkových jeskyní. Jak družina šla, světlo ohně si hrálo na krystalcích krápníků, všude byl slyšet zvuk vody a družina místy čvachtala v mělkých loužích. A jak družina šla, čvachtání ustávalo. Stejně jako vrzání a cinkání zbrojí a občasné zaklení. Družina stála v absolutním tichu, někteří se snažili mluvit, někteří křičeli z plných plic. Nic, jen ticho. Klabzej se vrátil o několik kroků a znovu se slyšel mluvit. Gerllod v čele družiny udělal několik kroků kupředu a měl pocit, že se setmělo.

Družina narazila na ochranný kruh, ve kterém bylo úplně ticho a o tři sáhy dál i úplná tma. Nebylo vidět na krok, nic nebylo slyšet. Družina se vrátila do míst, kde svět je jaký má být a radila se, jak postupovat dál, jak bojovat v úplné tmě bez možnosti se varovat a nepozabíjet se navzájem. Nakonec utvořili jakýsi tvar v čele s Gerllodem, za batoh se ho z každé strany držel Bolbuch a Zoltar. Bolbuch měl jen štít, neboť levačkou bojovat příliš neuměl, a pravačkou se držel Gerlloda. Za nimi byl na krajích Klabzej a Tjure, aby ohmatávali stěny po krajích a dávali ostatním pokyny, kudy jít, taháním. Yasper, sám držený Klabzejem, držel Rana a Horáce. To aby se družina neroztrhala.

Pak se druzi vydali do neznáma. Dokud byla cesta lemovaná stěnami, šlo to. Nebylo kam uhnout. Ale když se začala jeskyně rozšiřovat a dělit, postup se zpomalil. A pak přišel nepřítel. Vepředu jdoucí Gerllod dostal náhle takovou ránu do přilby, že mu podklesla kolena. To pro družinu neviditelní kostlivci, slabí to nemrtví, které by družina za normálních okolností v prach obrátila během chvilky, zaútočili. Bylo jasné, že je kostlivci vidí. Útoky byly slabé, ale přesné.

Těžko bylo odrazet rány, které jste neviděli. Těžko zasáhnout neviděného soupeře. Samolibý Gerllod, jist si, kde je soupeř, rozdával rány plnou silou, ke škodě družiny ovšem. Ostatní si počínali opatrněji, což boj jen prodlužovalo. Klabzeje napadlo zkoušet vykouzlit světlo ze svého slunečního prstenu. Magické světlo proti magické tmě. Zafungovalo to! Světlo vyzařované z prstenu osvítilo ale jen nečekaně malý kruh, avšak dost velký na to, aby světlo dosáhlo na dva kostlivce, kteří rychle padli pod Ranovou zbraní a Yasperovými dýkami. Pak se Klabzej vydal do čela družiny, aby osvítil soupeře vepředu. Dalších pár kostlivců padlo. Družina byla zraněná vcelku lehce, až na Bolbucha, který dostal

pořádnou ránu od vepředu stojícího Gerlloda. Klabzej jej ve světle prstenu ošetřil a opět nastala tma. Ani síla slunečního prstenu nepřemohla ochranu před Trugmudovou hrobkou a světlo zhaslo předčasně. A v ní druzi klopýтали dál přes těla těch, co během staletí hrobku našli, ale vrátit se nedokázali.

Yasper posunky zastavil družinu a začal se hrabat v batohu. Vytáhl lucernu, křesadlo a olej a naučenými pohyby lucernu rychle rozsvítil. Nápad to byl spásný - co když se dostanou mimo dosah magické tmy? Jak pak poznají temnou podzemní tmou, černočernou, od té magické? A udělal dobře.

Po několika dalších útocích malých skupinek kostlivců, při kterých se družina postupně učila bojovat jako jeden muž, a po mnohem bloudění a vracení se ze slepých chodeb družina začala vidět. Po dalších pár sázích i slyšet. Stáli ve velké místnosti s několika couly vody. Na hraně světla se rýsoval sarkofág, hrubě tesaný. Místo, kde by mohlo odpočívat tělo Mardibura Trugmuda. A ze stínů se začali vynořovat jeho ochránci, osmáct věrných, které střežili jeho tři truhly plné knih. Všichni zakutí v železe, se sekerami, palcáty a kladivy, se sunuli s vyceněnými kostlivými tvářemi na družinu.

Nastala řež veliká. Ke slovu přišly kouzelné lektvary, prsteny a hlavně zbraně celé družiny. Nováček Tjure se po jedné povedené ráně trpaslickým kladivem sesul v bezvědomí k zemi do vody a měl štěstí, že to bylo tvář vzhůru, jinak by se v těch pár coulech vody utopil. Nikdo by neměl čas jej obracet a křísit.

Gerllod cenil zuby, rozdával rány svým mečem. Bolbuch hulákal kletby v trpaslické řeci a mrtvým soukmenovcům lámal kosti, když masa se nemohl doseknouti. Zemikosa střílel ze své kuše, než se nemrtví dostali až k němu a musel se taky bit. Od ostatních létaly dýky, šípy a nadávky. Dokonce i od Horáce. Klabzej hulákal druidí zaklínadla, která otvírala hrudní koše pod ocelovými zbrojemi trpaslíků. Ran se bil, sic mu síly stačily. Skončil v kaluži krve u stěny. Zkrátka, družina fungovala jako jeden stroj a Trugmudovi věrní postupně padali k zemi.

Bylo po boji. Krvácející druzi ztěžka oddechovali, kontrolovali si rány a obvažovali je. Všichni přežili. Tajemství knih Mardibura Trugmuda bylo jejich, stejně jako poklady, které se jistě skrývaly v kamenném sarkofágu. Všem bylo jasné, že závistivý a podivínský trpaslík zajistil své poklady i nečím dalším, než masivními zámky a železným kováním.

Hledáním skrytých mechanismů, které by zabily zloděje neznající postup odemykání, tak

zvaných pastí, byl pověřen Yasper, jenž se na toto specializoval. Hledáním a odemykáním tří truhel strávil téměř tři hodiny. Za tu dobu družina rozhodla, které zbraně a zbroje mrtvých trpaslíků jsou ještě hodny zpeněžení, neboť jeskynní vlhko si vyžádalo svou daň v podobě rzi a plísně. A též vybrali, která výstroj by mohla být snad i kouzelná a proto bude směřovat do dražby, ve které draží jen družinici účastníci se výpravy. Zvláště je zaujala šupinová zbroj, kde každá šupinka byla popsána runami v trpaslické řeči a nesla jen minimum stop po rzi. Zbroj rozhodně patřila vůdci osmnácti věrných. Také shromáždili cennosti, které u sebe nemrtví měli, a nebylo jich málo.

Yasper dokončil obhlídku, ale našel jen jedinou past, což bylo podezřelé. Opatrně odemykal zámky. Ty, co nešly odemknout, Bolbuch s Ranem urazili. I přes stáří dřeva a železa to byla permá práce. Když Yasper otevíral první tuhlu, prolétla mu kolem ucha šipka. S urezlým hrotem a odhnilým opěněním. I kdyby zasáhla, největší újmou by bylo překvapení.

Všechny truhly měly pasti. A ne jen jednu. Ale všechny již byly nefunkční. S tak složitými zámky a s tak zabezpečeným obsahem se Yasper ještě nesetkal. O to víc ho zajímalo, co všechno bude vevnitř.

V truhlách byly jen knihy. Každá v samostatné dřevěné krabici, všechny vázány v kůži. Dohromady to bylo dvacet pět knih. Zemikosa je se zájmem začal zkoumat. Co ihned zjistil bylo, že knihy jsou vlhké. Pod jeho dotykem se stránky rozpadaly, inkoust se rozpíjel. Zemikosa chtěl zkoumat další a další knihy, ale ostatní mu v tom zamezili. Jen by snižoval cenu knih. Navíc knihy byly psány trpaslicky a měly to být knihy pro kouzelníky. Což Zemikosa nebyl, ale musel se zkrátka podívat. Jeho záliba v knihách, čím podivnějších, tím lépe, byla všem dobře známa. Leckdy ostatní museli liscannorského alchymistu Zoltar Zemikosu hlídat, aby neudělal něco zcela nerozumného. Jako například teď.

Pak došlo na opatrné otevírání těžkého víka sarkofágu. K překvapení všech se žádné pasti nenašly. Uvnitř pohřební komory bylo trpaslické tělo. A hromada cenností. A také dva zrezlé železné bijáky. A několik lektvarů, později identifikovaných jako silné a kupodivu stále ještě funkční (bez záruky) protijedy.

Družina pobrala vše cenné: cennosti trpaslíků, dvě zbroje, párové sekery, jedno kladivo a hlavně knihy. Truhly nechali na místě, jen z nich opatrně vybrali knihy i v jejich schránkách. Bylo toho tolik, že se slabším druhům podlamovala kolena. Zemikosovi vůdce raději přidělil jen zbroje. Družina prošla temným a tichým podzemím a pro

jistotu se ještě vyspala u bran trpaslické pevnosti. To kdyby Nurnští v kanálech narazili na hejno kušů nebo na tajemného pana Hákona, otrokáře Yarkutovy družiny.

* * *

Odpočatá družina prošla zbytkem podzemí i kanály bez jediného boje a vynořila se u Luciena Harvíka. S krysařem si druzi domluvili, že jim umožní další vstup do podzemí. Lucien souhlasil, ale bylo vidět, že už má strach, jestli strunu štěstí nepřepínají příliš. Přeci jen, královský výnos ohledně nepovolených vstupů do kanálů byl jasný.

Cesta z Nurnu do Liscannoru koňmo trvala pár příjemných hodin v teple, suchu a na čerstvém vzduchu. Druzí uskladnili kořist i knihy u Klabzeje v domě a rozešli se do svých domovů se upravit, vyhodit zasmrádlé šaty a vykoupat se, aby se večer sešli u porady, jak vypátrat vstup do Hákonova domu z ulice. Neboť dobře střežený a zabezpečený vchod z kanálů jim byl znám.

* * *

Wulfgaard s Tjurem seděli v hostinci Květnice. Pomalu upíjeli pivo, volně klábosili o hloupostech a ujíдали uzené klobásky z misky. Co chvíli pozorovali vstupující hosty. Byla středa, obvyklý den krolla Hrušky, kdy chodil na pivo.

A Hruška ve svých zvycích nepolevil. Když vešel, nejdříve zamířil k jednomu z volných stolů, ale když uviděl Wulfgaarda s Tjurem, zamířil do zadního malého sálu. Oba druzi šli po chvilce za ním. A za nimi tři korbele hobitůh piva Náš Kraj, které hostinský Karbud Hekza vozil odněkud z jihu.

* * *

Klabzej Myšilov procházel beze zbroje, beze zbraní a kupodivu i bez svých amuletů ulicemi v Nurnu. Tvářil se jako žebrák, k čemuž mu měla dopomoci chlebová brašna přehozená křížem přes tělo a jeho běžné oblečení. Věděl, že za ním jde Gerllod a někde vpředu, poblíž domu U Naršviců, sedí i Bolbuch. Už třetí den i noc hlídali ten dům. Povídalo se, že se v něm děje něco divného, lidé zde umírají příliš často, zvláště šlechtická rodina. A hlavně, Yarkutova družina chodila až příliš často do Naršvicke hrobky pro pohřbená těla z této rodiny.

Ale dosavadní pozorování nezjistilo nic podezřelého. Tak Klabzej rozhodl, že se do domu vypraví jako žebrák pro almužnu.

Po zabušení na vrata Klabzejovi otevřela služka, chvíli si jej prohlížela a pak jej pozvala dál. Klabzej dostal polévku a skývu chleba, seděl na zápraží, pozoroval vnitřní dvůr i okna domu obrácená do dvora a snažil se najít něco podezřelého. Nic nenavědčovalo tomu, že by dům obýval nekromant.

Klabzej se nabídl, že pomůže, že přinese vodu ze sklepa nebo tak. Dům však neměl vlastní

studnu a chodilo se do kašny na Královnino náměstí. Ale aspoň se dal se služkou do řeči. Dozvěděl se, že se jí lidé začínají vyhýbat. Přeci jen, šest úmrtí v širší rodině Naršviců bylo podezřelé a lidé rádi klevetí. Tak šli čtvrtí řeči. O prokletí rodu, o jejich náhlém zchudnutí, o strašidelných zvucích linoucích se po nocích z domu. A zdá se, že tomu podlehl i členové rodiny, kteří se snažili trávit mimo dům co nejvíc času.

Klabzej se rozloučil a odešel. V domě žilo hodně lidí, rodina byla velká a o nekromancii by museli vědět všichni. Možná se jen někdo z rodiny snažil dostat k majetku, ale to nebyla jeho starost. Nebo to bylo opravdu prokletí? Kdo ví. Na každý pád, to byl poslední den, kdy dům Nurnští hlídali.

* * *

Yasper už půl hodiny ve světle lucerny zkoumal zámky na vnitřních mřížích. Spolu se Zemikosou se vypravili prozkoumat druhé mříže, od kterých Yarkutovci neměli klíče. Yasper už půl hodiny vzdychal, což nervóznímu Zemikosovi moc nevonělo. Snad postě se ptal: „Tak co?“ Nakonec se Yasper narovnal a povídá: „To půjde.“

Jenže to nešlo. Sebejistý Yasper, zakládající si na své odbornosti na pasti a zámky, zvládl otevřít tři vnitřní zámky, ke kterým udělal Margyson pakliče. A jen jeden zámek vyháčkoval sám. A spustil jednu past.

Tak místo odbornosti nastoupila síla. Trvalo to až příliš dlouho, než zámek povolil a Nurnští se vyvalili ve velké sklepní místnosti. I kdyby byla místnost bez postav, bylo jasné, že jsou ve sklepech nekromanta. Na stolech stály knihy, svíce a pergameny popsané poznámkami a náčrtý. Na zemi byl namalovaný pentagram, v němž ležela ohnilá kostra. A po obou stranách dveří stáli nemrtví a na vrchu schodiště stál sám pán toho místa, nenápadný a navenek spořádaný obyvatel Nurnu, Tušel Hákon. A u jeho nohou naježená mourovatá kočka.

Než se Gerllod a Bobuch probili do místnosti, aby udělali místo ostatním a střelcům, počastoval je Hákon několika blesky a sebejistě odkráčel do útrob domu.

Gerllod, Klabzej a Zemikosa se vrhli za Hákonem po schodech. Nezdržovali se zabíjením oživlých mrtvol. Ostatní se pokoušeli usmrtit nemrtvé. Podle stop, které některá těla nesla, oživlé už poněkolikáté. Pro družinu oslabenou o tři silné bijce to byl tvrdý boj. Bolbuch držel čelo družiny, po boku Wulfgaarda a Rana. Ze zadu se snažil pomoci Tjure. Yasper metal dýky přes Bolbuchovu hlavu. Horác se snažil zezadu něco trefit, ale z obavy, aby netrefil někoho z vlastních, si ani nevystřelil. Pro šestici to byly perné chvíle.

Když padlo i poslední tělo bez duše, krvácející šestice se vydala po schodech vzhůru. Druzí prošli několika malými sklepními místnostmi, naprosto běžnými a obyčejnými. Poslední dveře je vyvedly na dvůr s vysokou zdí a vysokým dvoupatrovým domem na jedné ze stran. Na hromadě dříví leželo tělo se sekýrou v ruce, tudy se prohnali Hákonovi lovci.

* * *

Gerllod vpadl do prvních dveří, zatímco zbylí dva běželi dál. Prohledávali místnost po místnosti. Bylo jim jasné, že nekromant mohl zvládat i jiná kouzla, než ožívování těl. Čas na dostihnutí se jim krátil. Klabzej stanul u kuchyni, takže zpět. Zemikosa v komoře, kde se na něj vrhla Hákonova kočka.

To už Gerllod dusal vzhůru po schodech. První zavřené dveře vynechal a vrazil do druhých, otevřených. Ložnice s oknem do kuchyně a zataženým závěsem. Slunce svítilo škvírami a prach tu tančil svůj jiskřivý živý tanec.

Překvapený Hákon stál u skříně a ládoval do pytle truhličku. Přecenil sílu svých nemrtvých. Myslel si, že Yarkutova družina si najala nějaké hospodské rváče, kteří nikdy neviděli pochodu kistry a smrduté mrtvoly. Že strach při pohledu na hřbitovní panoptikum je zpomalí, že budou snadnou kořistí. Yarkut přece nemohl mít tolik peněz, aby si najal opravdovou družinu. Za těch pár set, které si zvládli ušetřit, by jim nikdo opravdu schopný nepomohl. Nebo ano?

Tohle a váhání, co udělat, bylo poslední a jedinou chybou, kterou ve svém životě Hákon alias Fizmgem Malý udělal.

Gerllod nezaváhal, skočil a sekl. Hákon se pokusil seslat své oblíbené zaklínadlo a objevit se v kanálech, kde zmizel ve chvíli nebezpečí za svůj dlouhý život v Nurnu několikrát. Znal kanály perfektně. Jeho skvělá paměť mu nepomáhala jen při učení se na univerzitě. Nebo při vyučování. Pamatoval si kdy který student chyběl, co se probíralo, a jeho otázky při zkouškách směřovaly na toto téma. V kanálech by si poradil i potmě a při náznaku světla by se skryl. Ale paměť, ani ta múrmacká, meč nezastaví.

Gerllod sekl jednou, podruhé. Bezvzládné tělo se sesulo k zemi s výrazem ‘to jsem si nezasloužil’.

Klabzej vrazil do místnosti, Gerllod se otočil a povídá: „Je po něm.“

Trojice rychle prohledala dům, zda někde nečíhá někdo živý či nemrtvý. Ve vedlejší místnosti k ložnici ležela pracovna, s oknem do dvora zataženým. V pracovní plápolal oheň v krbu a v něm hořela lípová truhlička s Hákonovými nejcennějšími věcmi. Než ji stačili najít a Zemikosa

z ohně vyndat, její obsah byl již notně poškozen. A to nejenom kvůli malému ohníčku, který i v teple letního dne doutnal v krbu. Ale zejména kvůli kyselině, který byla v baňce z tenkého skla uvnitř truhličky. Zemikosovy ruce byly popálené i poleptané, jak se hned po uhašení ohně snažil dostat k obsahu truhličky.

Do domu vběhla i šestice, co se bila dole ve sklepe. Krev z mužů cákala na všechny strany. Teď bylo definitivně po boji. A začalo prohledávání domu, a to důkladné. Ve sklepe se našly jedy. Smrtelné to přísady do jídla a pití. K čemu je měl Tušel Hákon a zvlášť ve sklepe, to Nurnští netušili. Našly se kouzelnické knihy, ale nic zakázaného. I nějaké cennosti. Pár knih, poznámky a nějaké cennosti.

Na Hákonově krku na zlatém řetízku byl přivěšen stříbrný prsten vyrobený ze stříbrných drátků, tvořících v jednom místě trojlístek. Byl to ten samý prsten, jaký měl Lucien Harvík na své mozolnaté ruce. Ten prsten, který dostal Jarvík po své matce.

Skládanka o tajemné postavě začala mít jistý tvar. Tajemný Tušel Hákon, nevybíravý zaměstnavatel Yarkutovy družiny, byl i Herman Fismeg, učitel základního kouzelnictví. A též nekromant, zloděj zakázaných knih a vrah univerzitní stráže, a taktéž Jarvíka, syna krysaře, a dalších studentů. A ještě dříve Agel Malý, student univerzity v Nurnu. A kdo ví, co páchal mezitím. Víc útržky deníku, co přežily oheň i kyselinu, neprozradily. Jisté je jen to, že Hákon Nurn nikdy neopustil.

V jedné z almar druzi našli i pět neobvykle velkých lektvarů rozlišených obrázky. Jeden z obrázků se dal uhodnout jako hruška. Spíše tedy Hruška. Lektvar, ve kterém byl chycen život krolla. A další patřily zbylým členům Yarkutovy družiny. Padlo pár návrhů a vtipků na téma: rozbijeme jeden, vypijeme jeden nebo zněho uvaříme magy. Ale vesměs nebyly myšleny vážně.

* * *

Z vysoké letní oblohy shlíželo slunce, byly přece poradostiny. Družina stála na stinném dvoře domu, který obýval Tušel Hákon. Na dvůr doléhal ryk ulice, zvuky města. Královského města Nurnu. Tjure měl nutkání se přesvědčit, že ten sklep s petagramem a hromada nemrtvých, které právě navršili, se mu nezdála. Vše bylo tak nepatřičné. Obyčejný dům v jedné z mnoha ulic města. Všude okolo bydleli obyčejní lidé. Co si ale psali do svých deníků? Co skrývali ve svých sklepech? Jisté, většina jen zavařené jídlo, leď pod slámou. Vařili si pivo a užívali poklidného života. Ale kolik bylo dalších takových Hákonů, o kterých nikdo nevěděl do té doby, než jim takový Hákon vykořistil

poklidný život a naboural představy o tom, co se nemůže stát uprostřed města.

Družina sbalila kořist a chystala se k odchodu. Klabzej si ještě skrz zatažená okna prohlédl ulice. Když hledali vstup do Hákonova domu, byl to jeden z těch, který by dál zkoumali. Ale vybrali by ho jako první? Byl rád, že zvolili cestu skrz kanály, do domu i z domu.

V hospodě Na květnici vyčkali na příchod Yarkutovy družiny, jejíž muži s velkou chválou a slovy díky přijali lektvary. Co s nimi udělají a jak rozpoznají, komu který lektvar patří, to Nurnští nezjistovali. Vzali slíbené tři tisíce zlatých, rozloučili se a opustili všechny pachy královského města severní branou, směr Liscannor, směr vesnice dobrodruhů na Liščím potoce. A potom ještě dál na sever, na statek Luthera de Broma, obchodníka s cennými tisky. Na statek mezi severními gwendarronskými městy Turmegem a Ravou.

* * *

Byl poslední týden měsíce poradostin roku 1070. Nurnská družina, jako vždy po každé výpravě, dělila kořist v liscannorské hospodě U hrocha. Družiníci vynosili před hospodu lavice a ve vlahém večeru, po parném letním dni, usrkávali či chlemtali pivo, to podle naturelu toho kterého dobrodruha, a pozorovali bouřlivou výměnu hlasitých názorů.

Horác Lipový se totiž hádal s vůdcem Klabzejem. Klabzej Myšilov, po dlouhém rozmýšlení, dal Horácovi jeden jediný jeb, tedy nejmenší možný podíl na kořisti peněz, jež si družina přivezla z výpravy. Nikdy předtím se nestalo, aby člen družiny dostal tak málo jebů a účastnil se výpravy od začátku do konce. I když účast v případě Horáce byla dosti zvláštní. Zláště jeho přínos v boji byl téměř nulový.

Horác se nakonec urazil a peníze v hodnotě jednoho jebu, což bylo skoro osm set zlatých, tedy roční příjem chudé pracující rodiny, si odmítl vzít. Ale neurazil se natolik, aby odmítl i podíl z dražby, který se nedělil podíly, tedy jebý. Peníze z dražby se dělily rovným dílem. A takový podíl v dražbě mohl značně převyšovat podíl z kořisti. V případě Horáce tedy přibližně desekrát, neboť dobrodruzi v dobrém rozmaru utráceli převeliké sumy za nejružnější podivné předměty a slibně vypadající zbraně.

Je dobré zapsat, že trpaslík Bolbuch si v dražbě koupil trpasličí runovou šupinovou zbroj vůdce Trugmudových věrných a dvě párové ocelové sekery, po vycídní krásně zdobené rytinami. Obojí mu v boji sloužilo i mnoho a mnoho následujících let.

* * *

A tak se život v Liscannoru vrátil znovu k poklidu. Než se na obzoru objeví další výprava do neznáma.

A co kletba rodu Naršviců? Nebyly to jen klevety závistivých sousedů? Vlastně to kletba byla, ale stálo za ní něco daleko obyčejnějšího, než se lidé domnívali. Byly to jedy, které Tušel Hákon nepozorovaně dával do jejich rodinného vinného archivu, kam se dostával, jak jinak, skrze kanály. Tušel si tím zajišťoval mrtvá těla pro své experimenty. Stačilo pak jen po pohřbu dojít do hrobky, otevřít rakev a ukrást tělo. Tedy Yarkutova družina to pro něj dělala. Žádné riskantní vykopávání těl pod širým nebem. Vše v bezpečí kanálů.

A tak umírali příslušníci rodiny a obdarovaní přátelé ještě několik let potom, co Tušela pohřbili na městské náklady v neoznačeném hrobě...

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jonas Wreda, řídící liscannorské školy*